

ΕΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος Δεκάτος (Συντάξις ἱστορίας Ἑλ. Ἀθηνῶν, τ. 10, ἐκ τῆς ἐκδόσεως τ. 19, ἐκ τῆς ἐκδόσεως τ. 20, Ἀθῆναι, 21 Σεπτεμβρίου 1880)

Σφραγὶς τῆς
ΚΟΙΝΟΤΗΤΟΣ ἈΝΩ ΣΥΡΟΥ ΕΝ ΕΤΕΙ 1771.

Ἡ ἀνωτέρω σφραγὶς ἐλήφθη ἐξ ἐγγράφου ἀνήκοντος εἰς τὰ ἀρχεῖα τῆς Ἀνω Σύρου, εὐμενῶς δὲ κοινοποιηθέντος ἡμῖν παρὰ τοῦ αὐτόσε λογίου συνδρομητοῦ τῆς Ἑστίας κ. Ἀλεξ. Μ. Καράλη.

Περὶ τῆς σφραγίδος τῆς Ἀνω Σύρου (1771), περὶ τῆς μὲν ἐρωτᾶτε διὰ τοῦ ἐπιστολίου σας τῆς 18, γράφει ἡμῖν ὁ σεβαστὸς κ. Α. Ζ. Μάρουκας, οὐδὲν ἔχω σημείωμα. Διαμείνας ἐν Σύρῳ ἐπὶ πολλὰ ἔτη, ἀπὸ τοῦ 1823, τοῦτο μόνον γνωρίζω, ὅτι ἡ πρὸ τῆς ἐπαναστάσεως φραγκικὴ ἐκεῖνη νῆσος ὑπῆρχε καθιερωμένη εἰς τὸν ἄγιον Γεωργίον, ἐπὶ ὀνόματι τοῦ ὁποῦ τιστᾶται καὶ ὁ ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ λόφου καθεδρικὸς ναὸς, καὶ ὁ ἐπισκοπικὸς οἶκος. Ὁ Τournefort (1700—1701) περιέγραψε τὴν νῆσον καὶ τὴν τότε κατάστασιν αὐτῆς καὶ ἐπῆνεσε τοὺς Συρίους ὡς καθολικοὺς ἀλλοτρίους, ὁ δὲ οἰκογένεια ἦσαν τότε τοῦ ἀνατολικοῦ δόγματος.

ΑΝΕΥ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

[Μυθιστορήματα] Ἐκτορὸς Μαλὸ βραβευθὲν παρὰ τῆς γαλλο-ῶν Ἀκαδημίας. Μετάφρασις Α. Ρ. Παγκαβή. Σελ. 587.

II

Ἡ οἰκογένεια Δρισκόλλ.

Ὁ γραφεὺς ὅστις διετάχθη νὰ μὲ φέρῃ εἰς τοὺς γονεῖς μου ἦτον μικρὸν γερόντιον ἰσχυρὸν, ξηρὸν, ἐρρυτιδωμένον, φέρων μέλαν ἐνδυμα ἄχνουν καὶ στίλβον ἐκ παλαιότητος, λευκὸν δὲ λαίμοδετόν. Ὅταν ἐξήλθομεν, ἔτριψε παρὰφόρως τὰς χεῖρας του, τρίζων τὰς ἀρθρώσεις τῶν δακτύλων καὶ τῶν πυγμῶν του, ἐτίναξε τὰ σκέλη του, ὡς ἂν ἤθελε νὰ ῥίψῃ ἀπὸ τοὺς πόδας του μακρὰν τὰ ἐσχισμένα του υποδήματα. Ὑψωσε δὲ τὴν ῥίνα πρὸς τὸν ἀέρα, καὶ εἰσέπνευσεν ἐπανειλημένως καὶ ἰσχυρῶς τὴν ὀμίχλην, εὐδαίμων ὡς ἄνθρωπος ὅστις ἔμεινεν ἐπὶ πολλὸν χρόνον κατὰ κλειστός.

Εὐρίσκει ὅτι μυρίζει καλὰ, μοὶ εἶπεν ὁ Μαρτίνας ἰταλιστῆς.

Τὸ δὲ γερόντιον μᾶς ἐκύτταξε, καὶ χωρὶς ἄλλως νὰ μᾶς ἐμιλήσῃ, μᾶς εἶπε «ψτ, ψτ», ὡς ἂν ἀπυθύνετο εἰς σκύλους τοῦτο δ' ἐσήμαινεν ὅτι ἔπρεπε νὰ τὸν ἀκολουθῶμεν κατὰ πόδας, καὶ νὰ μὴ τὸν χάσωμεν.

Μετ' οὐ πολὺ εὐρέθημεν εἰς πλατεῖαν ὁδὸν, πλήρη ἀμαξῶν. Ἐξ αὐτῶν ἐκράτησε μίαν διερχομένην, ἧς ὁ ἀμαξηλάτης, ἀντὶ νὰ κάθηται εἰς ἑδρὰν ὀπίσω τοῦ ἵππου του, εἶχε τὴν θέσιν τοῦ ὀπίσω τῆς ἀμαξῆς, ὑψηλὰ, ὑπεράνω τοῦ καλύμματος τοῦ ἀμαξίου. Ἐβλήθη δ' ἔπειτα ὅτι τὰ τοιαῦτα ὀχήματα καλοῦνται cab.

Ἀνέβημεν λοιπὸν εἰς τὴν ἀμαξάν ταύτην, οὗσαν ἔμπροσθεν ἀνοικτὴν, καὶ διὰ μικροῦ παραθύρου εἰς τὸ κάλυμμα ἤρχιστε συνδιαλέξιν μετὰ τοῦ ἀμαξηλάτου. Πολλὰκις ἐπρόφερε τὴν λέξιν Βεθναλ-Γρεῖν, καὶ ἐσκέσθη ὅτι ἦτον τὸ ὄνομα τοῦ μέρους τῆς πόλεως εἰς ὃ οἱ γονεῖς μου κατῴκουν. Γρεῖν ἀγγλιστὶ δηλοῖ πράσινον, καὶ τοῦτο μοὶ ἔδωκε τὴν ἰδέαν ὅτι τὸ μέρος τοῦτο ἦτον κατάρυτον, ὅπερ πολὺ μ' εὐχαρίστησε. Δὲν θὰ ὠμοῖαζε τὰς ἀσχημένους ὁδοὺς τοῦ Λονδίνου, τὰς πόσον σκοτεινάς καὶ μελαγχολικάς, δι' ὧν διέβημεν φθάνοντες. Ὁραῖον πρᾶγμα οἰκία εἰς μεγάλην πόλιν περιστοιχιζομένη ὑπὸ δένδρων.

Ἡ συζήτησις ὑπῆρξε μακρὰ μετὰ τοῦ ὁδηγοῦ ἡμῶν καὶ τοῦ ἀμαξηλάτου. Πότε δ' εἰς ὠρθοῦτο μέχρι τοῦ παραθύρου διδὼν ἐξηγήσεις, πότε δ' ἄλλος ἐφαίνετο θέλων νὰ κατακρημνισθῇ ἐκ τῆς ἑδρᾶς του διὰ τῆς στενῆς ταύτης θυρίδος, λέγων ὅτι δὲν ἐνόει παντᾶσι τί τῷ ἐξητεῖτο.

Ὁ Μαρτίνας καὶ ἐγὼ ἐσφιγγόμεθα εἰς μίαν γωνίαν μετὰ τοῦ Κάπη ἀκούοντες τὴν συνδιάλεξιν ταύτην, καὶ μοὶ ἐφαίνετο πολὺ παράδοξον, ἀμαξηλάτης νὰ μὴ γνωρίζῃ μέρος πόσον ὠραῖον ὡς ἔπρεπε νὰ εἶναι τὸ Βεθναλ-Γρεῖν. Ὑπῆρχον λοιπὸν πολλὰ πράγματα συνοικίαι εἰς τὸ Λονδίον; Παράδοξον ἦτον, διότι, ἐξ ὧν εἶχον ἰδεῖ, ἦ-θελον πιστεύσει ὅτι ἡ καπνία ἐπεκράτει μᾶλλον παρὰ τὸ πράσινον χροῖμα.

Ἐπρωχούμεν ἱκανῶς ταχέως εἰς τὰς εὐρείας ὁδοὺς, ἔπειτα εἰς στενάς, ἔπειτα εἰς ἄλλας πάλιν πλατεῖας, χωρὶς σχεδὸν τίποτε νὰ βλέπωμεν πέραξ ἡμῶν. Τόσον πυκνὴ εἶναι ἡ περιεχόμενη ὀμίχλη. Ἡ ἀτμοσφαιρὰ εἶναι ἡδὴ ψυχρά, καὶ ὁ-

μωσ αίσθανόμεθα στενοχωρίαν τινά εἰς τὴν ἀναπνοήν, ὡς ἂν ἐπιγόμεθα. Ὁμιλῶ δὲ περὶ τοῦ Ματτίᾳ καὶ περὶ ἐμοῦ, διότι ὁ δὴ γὰρ ἡμῶν φαίνεται ἐξ ἐναντίας ὅτι τίποτε τοιοῦτο δὲν αἰσθάνεται· τοῦλάχιστον ἰσχυρῶς ἀναπνεύει, τὸ στόμα ἀνοικτὸν, ὡς ἂν εἶχε βίαν· νὰ ταυίσῃ ὅσον ἐδύνατο μεγαλητέραν προμήθειαν ἀέρος εἰς τοὺς πνεύμονάς του· ἀπὸ καιροῦ δ' εἰς καιρὸν ἐξακολουθεῖ νὰ τρύξῃ τὰς ἀθρόωσεις του, καὶ νὰ ἐκτείνῃ τοὺς πόδας του. Ἐφαίνεται ὡς ἂν εἶχε μείνει πολλὰ ἔτη χωρὶς νὰ κινήθῃ καὶ ν' ἀναπνεύσῃ.

Καίτοι πυρέσσων ἐκ συγκινήσεως ὅτε ἀνελογιζόμεν ὅτι μετὰ τινά λεπτά, μετὰ τινά δευτερόλεπτα ἴσως, θὰ ἐνηγκαλιζόμεν τοὺς γονεῖς μου, τὸν πατέρα, τὴν μητέρα, τοὺς ἀδελφούς, τὰς ἀδελφάς μου, εἶχον ὅμως καὶ πολλὴν ἐπιθυμίαν νὰ ἰδῶ τὴν πόλιν δι' ἧς διηρχόμεθα. Δὲν εἶναι ἡ πόλις μου, ἡ πατρίς μου;

Ἀλλὰ μάτην πείνω τοὺς ὀφθαλμούς· δὲν βλέπω τίποτε, σχεδὸν τίποτε, πλὴν τοῦ ἐρυθροῦ φωτὸς τοῦ φωταερίου καίοντος εἰς τὴν ὀμίχλην, ὡς ἐντὸς πυκνοῦ νέφους καπνοῦ. Μόλις φαίνονται τὰ φανάρια τῶν ἀμαξῶν· αἱτινες διέρχονται ἐμπρὸς ἡμῶν. Ἐνίοτε ἰστάμεθα ἵνα μὴ συγκρουσθῶμεν, ἢ μὴ πατήσωμεν τοὺς πολυπληθεῖς διαβάτας.

Προχωροῦμεν πάντοτε. Πολλὴ ὥρα ἦτον ἀπ' ὅπου ἐξήλθομεν ἀπὸ τῶν Greth and Galley. Τοῦτο μοὶ ἐπικυροῖ τὴν ἰδέαν ὅτι οἱ γονεῖς μου κατοικοῦσιν εἰς τὴν ἐξοχὴν. Ἐντὸς ὀλίγου βεβαίως θ' ἀφήσωμεν τὰς στενὰς ὁδοὺς διὰ νὰ ἐξέλθωμεν εἰς τὰς πεδιάδας.

Ἐκραποῦμεθα ἐκ τῆς χειρὸς, ὁ Ματτίας κ' ἐγώ. Εἰς τὸν στοχασμὸν τοῦτον, ὅτι μετ' ὀλίγον θὰ εὕρω τοὺς γονεῖς μου, τῷ σφίγγω τὴν χεῖρα, καὶ μοὶ φαίνεται ἀναγκαῖον νὰ τῷ ἐκφράσω ὅπως ὅτι εἶμαι φίλος του, κατὰ τὴν στιγμὴν μάλιστα ταύτην ὑπὲρ ποτε καὶ διὰ πάντοτε.

Ἀλλ' ἀντὶ νὰ ἐξέλθωμεν εἰς τὴν ἐξοχὴν, εἰσερχόμεθα εἰς ὁδοὺς στενοτέρας, καὶ ἀκούομεν τὸν συριγμὸν μηχανῶν τοῦ σιδηροδρόμου. Τότε παρεκάλεσα τὸν Ματτίαν νὰ ἐρωτήσῃ τὸν ὁδηγὸν ἂν τέλος πάντων δὲν φθάνομεν εἰς τὸν γονεῖν μου. Ἀλλ' ἡ ἀπάντησις τοῦ Ματτίᾳ ἦτον ἀπελπιστική· ὁ γραφεὺς τῶν Γρεθ καὶ Γαλλέυ εἶπεν ὅτι ποτὲ δὲν εἶχον ἔλθαι εἰς τὴν συνοικίαν αὐτὴν τῶν κλεπτῶν. Βεβαίως ὁ Ματτίας ἀπατᾶται καὶ δὲν ἐνόησε τί πῶς εἶπον. Ἀλλ' αὐτὸς ἐπιμένει ὅτι ἡ ἀγγλικὴ λέξις *theives* (thieves), ἣν ὁ γραφεὺς μετεχειρίσθη, σημαίνει κλέπτας, καὶ ὅτι εἶναι βέβαιος περὶ τούτου. Κατ' ἀρχὰς τοῦτο μὲ φέρει εἰς ἀμηχανίαν· ἀλλ' ἔπειτα ἐννοῶ ὅτι ὁ γραφεὺς φοβεῖται τοὺς κλέπτας, διότι μέλλομεν νὰ ἐξέλθωμεν εἰς τὴν πεδιάδα, καὶ ὅτι ἡ λέξις *gravel* ἢ μετὰ τὴν Βεθνάλ ἐφαρμόζεται οὐ μόνον εἰς δένδρα, ἀλλὰ καὶ εἰς τοὺς ἀγρούς. Τὴν ἰδέαν μου ταύτην διεδίδασκα καὶ εἰς τὸν Ματ-

τίαν, καὶ πολὺ ἐγελάσαμεν διὰ τὸν φόβον τοῦ γραφεὺς. Πόσον ἀνόητοι εἶναι οἱ ἄνθρωποι οἵτινες ποτὲ δὲν ἐξήλθον ἐκτὸς τῶν πόλεων!

Ἐν τούτοις οὐδὲν ἐμφαίνει ἐξοχὴν. Ἡ Ἀγγλίς λοιπὸν ὅλη εἶναι πόλις ἐκλήθων καὶ λάσπης, καλουμένη Λονδίνον; Ἡ λάσπη αὕτη κατακαλύπτει τὴν ἀμαξίαν μας, καὶ πηδᾷ μέχρις ἡμῶν εἰς μελανὰς πλάκας. Δυσώδεις ἀναθυμιάσεις ἀναπνέομεν πρὸ πολλοῦ ἡδῆ. Ὅλα ταῦτα ἀποδεικνύουσιν ὅτι διερχόμεθα κακὴν συνοικίαν, τὴν τελευταίαν βεβαίως πρὶν φθάσωμεν εἰς τὰς πεδιάδας τοῦ Βεθνάλ-Γρεθ. Μοὶ φαίνεται ὡς ἂν ἐρεθώμεθα πάντοτε ἐφ' ἡμῶν αὐτῶν, καὶ ἐνίοτε ὁ ἀμαξήλατης βραδύνει τὴν πορείαν του, ὡς μὴ γνωρίζων ποῦ εὐρίσκεται. Αἶφνης ἰσταται, καὶ ἡ ἀνωθεν θυρὶς ἀνοίγεται.

Τότε ἔρχεται συνδιάλεξις, ἢ μάλλον φιλονεικία. Ὁ Ματτίας μοὶ λέγει ὅτι, ὡς νορίζει, ὁ ἀμαξήλατης δὲν θέλει νὰ προχωρήσῃ, διότι δὲν γνωρίζει τὸν δρόμον. Ζητεῖ πληροφορίας παρὰ τοῦ γραφεὺς τῶν Γρεθ καὶ Γαλλέυ, καὶ οὗτος ἐξακολουθεῖ λέγων ὅτι δὲν ἦλθε ποτὲ εἰς τὴν συνοικίαν ταύτην τῶν κλεπτῶν. Ἀκούω τὴν λέξιν *theives*.

Προφανῶς δὲν εἶν' ἐκεῖ τὸ Βεθνάλ-Γρεθ. Τί θὰ γίνῃ;

Ἡ φιλονεικία ἐξακολουθεῖ διὰ τῆς θυρίδος, καὶ μετ' ἴσης ὁργῆς πέμπουσιν πρὸς ἀλλήλους ὁ ἀμαξήλατης καὶ ὁ γραφεὺς τὰς ἀνταπάντησεις τῶν διὰ τῆς τρύπας ἐκείνης.

Τέλος ὁ γραφεὺς, δόσας τινὰ χρήματα εἰς τὸν ἀμαξήλατην, ὅστις φαίνεται δυσχερῆστημένος, κατέρχεται τῆς ἀμαξῆς, καὶ ἐκ νέου μᾶς ἀποπεινεί τὸ «ψτ, ψτ»· ὥστε ἐννοεῖται ὅτι καὶ ἡμεῖς πρέπει νὰ καταβῶμεν.

Εὐρίσκεισθε δὲ εἰς ὁδὸν ἀκάθαρτον, ἐν τῇ πυκνῇ ὀμίχλῃ. Ἐν ἐργαστήριον ἦτον λαμπρῶς φωτισμένον, καὶ τὸ φωταερίον, ἀντανακλῶμενον ὑπὸ τῶν καθρεπτῶν, τῶν χρυσιμάτων, τῶν κατὰ γύφον φιάλῶν, ἠκτινοβολεῖ διὰ τῆς ὀμίχλης μέχρι τοῦ μέσου τῆς ὁδοῦ ὅπου τὰ ὕδατα ἔρρεον. Τὸ ἐργαστήριον τοῦτο ἦτον καπηλεῖον, ὅ,τι οἱ Ἀγγλοὶ καλοῦσι *gin-palace* (*Gin palace*), ἀνάκτορον εἰς ὃ πωλοῦνται οἶνοπνεύματα παντὸς εἶδους, διαφόρως κατασκευαζόμενα ἐκ πνευματωδῶν οὐσιῶν κριθῆς ἢ σούτων.

— Ψτ, ψτ! μᾶς προσφωνεῖ ὁ ὁδηγὸς ἡμῶν. Καὶ εἰσῆλθομεν μετ' αὐτοῦ εἰς τὸ καπηλεῖον. Βεβαίως ἄδικον εἶχομεν πιστεύσαντες ὅτι ἦμεθα εἰς ἐλευθέρην συνοικίαν. Ποτὲ δὲν εἶχον ἰδεῖ τι πολυτελέστερον. Πανταχοῦ κάτοπτρα καὶ χρυσώματα, καὶ ἡ τράπεζα τῆς προθέσεως εἶναι ἀργυρᾶ. Οἱ ἄνθρωποι ὅμως οἱ ἐνώπιον τῆς τραπέζης ταύτης ἰστάμενοι, ἢ στηρίζοντες τὸν ὦμον εἰς τὸν τοῖχον ἢ εἰς τοὺς πῆλους, εἰσὶ ῥακενδύται, τινὲς ἀνυπόδητοι, καὶ οἱ γυμνοὶ πόδες τῶν, διαβάντες διὰ τοῦ πηλοῦ τὸν ὁχετῶν, εἰσὶ μέλανες, ὡς ἂν

εἶχον ἐπιβαρῆν ὡς τὰ ὑποδήματα, ἀλλ' ἡ βαρὴ δὲν εἶχε προφθάσει νὰ στεγνώσῃ.

Εἰς τὴν ὀμίχλην ταύτην ἀργυρᾶν τράπεζαν ἐζήτησεν ὁ δὴ γὰρ ἡμῶν καὶ τῷ ἔφερον ποτήριον λευκοῦ ποτοῦ εὐώδους, καὶ ἀπ' οὗ τὸ κατέπινεν ἀπνευστὶ, μεθ' ὅσης ζέσεως πρὸ ὀλίγου κατέπινε τὴν ὀμίχλην, ἥρχισε νὰ διαλέγηται μετὰ τοῦ ἀνθρώπου ὅστις εἶχε γυμνοὺς τοὺς βραχίονας μέχρι τοῦ ἀγκῶνος, καὶ τῷ εἶχε φέρει τὸ ποτόν.

Δύσκολον δὲν ἦτον νὰ ἐννοήσω ὅτι ἡρώτα περὶ τοῦ δρόμου μας, καὶ δὲν εἶχον ἀνάγκην νὰ ἐρωτήσω περὶ τούτου τὸν Ματτίαν.

Ἐκ νέου ἠρχίσαμεν περιπατοῦντες ἐπὶ τὰς πτέρνας τοῦ γραφεὺς· ἦτον δὲ ἡδῆ τόσον στενὴ ἡ ὁδὸς, ὥστε ἡ ὀμίχλη δὲν μᾶς ἐμπόδιζε νὰ βλέπωμεν ἐκατέρωθεν τὰς οἰκίας. Σχοινία εἰσὶ τεταμένα εἰς τὸν ἀέρα ἀπὸ τῆς μιᾶς εἰς τὴν ἄλλην τῶν οἰκιῶν τούτων, καὶ ποῦ καὶ ποῦ πανία καὶ ῥάκη κρέμονται ἐξ αὐτῶν τῶν σχοινίων. Βεβαίως δὲν κρέμονται διὰ νὰ στεγνώσῃ.

Ποῦ ὑπάγομεν; ἀρχίζω ν' ἀνησυχῶ. Ἐνίοτε δὲ καὶ ὁ Ματτίας μὲ κυττάζει, ἀλλὰ δὲν μὲ ἐρωτᾷ.

Ἐκ τῆς ὁδοῦ μεταβαίνομεν εἰς δρομίσκον, καὶ ἐκείθεν εἰς αὐλήν, ἔπειτα εἰς ἄλλον πάλιν δρομίσκον. Αἱ οἰκίαι εἰσὶ πενιχρότεραι ἀπ' ὅ,τι εἰς τὰς πενιχρότερας τῆς Γαλλίας χωρία. Πολλοὶ εἰσὶν ἐκ σκιδῶν, ὡς σταυλοὶ ἢ ἀχυρῶνες· καὶ ὅμως εἰσὶν οἰκίαι, διότι εἰς τὰ κατώφλια αὐτῶν μυρμηκῶσι πληθεὺς γυναικῶν αἱτινες ἔχουσι τὴν κεφαλὴν γυμνήν, καὶ πληθεὺς παιδίων.

Ὅσάκις ἀσθενὲς φῶς μᾶς ἐπιτρέπει νὰ διακρίνωμεν καλῆτερον τὰ περὶ ἡμᾶς, παρατηρῶ ὅτι αἱ γυναῖκες αὐταὶ εἰσὶν ὠχραὶ· ἡ κόμη των, ξανθὴ ὡς λινάριον, κρέμαται εἰς τοὺς ὤμους των· τὰ παιδία περιφέρονται σχεδὸν γυμνά, καὶ τὰ ὀλίγα ἐνδύματα ὅσα ἔχουν εἰσὶ σχεδὸν ῥάκη. Εἰς ἓνα δρομίσκον ἀπαντῶμεν χοίρους βατεύοντας εἰς τ' ἀκάθαρτα καὶ λιμνάζοντα ὕδατα, ἀναπέμποντα κακὴν δυσωδίαν.

Πολὺ δὲν παρέχεται, καὶ ἰσταται ὁ δὴ γὰρ ἡμῶν. Βεβαίως ἀπώλεσε τὸν δρόμον του. Ἀλλὰ τὴν στιγμὴν ταύτην ἔρχεται πρὸς ἡμᾶς ἄνθρωπος φέρων μακρὸν κυανοὺν ἐπενδύτην, καὶ εἰς τὴν κεφαλὴν πῖλον ἔχοντα ἐπερδωμένον δέσμα στυλγνόν. Περὶ τὴν πυγμὴν ἔχει ταινίαν μέλαιναν καὶ λευκὴν, καὶ εἰς τὴν ζώνην του κρέμαται θήκη. Ὁ ἄνθρωπος οὗτος εἶναι ἀστυνομοφύλαξ (*police-man*).

Μετὰ μικρὰν συνδιάλεξιν ἐξακολουθοῦμεν τὴν πορείαν ἡμῶν, προηγούμενου τοῦ ἀστυνομοφύλακος, διερχόμεθα δρομίσκους καὶ αὐλάς, δρόμους σκολιούς, καὶ μοὶ φαίνεται ὅτι ἐδῶ καὶ ἐκεῖ βλέπω καὶ τινὰς οἴκους κατεδαφισμένους.

Τέλος ἰστάμεθα εἰς μίαν αὐλήν, ἥς τὸ μέσον κατέχεται ὑπὸ μικροῦ τέλματος.

— *Red lion court*, λέγει ὁ ἀστυνομοφύλαξ. Αἱ λέξεις αὗται ἀς πολλάκις ἡδῆ εἶχον ἀκού-

σει προφερόμενας, σημαίνουσιν «αὐλὴ τοῦ ἐρυθροῦ λέοντος», ὡς μοὶ εἶπεν ὁ Ματτίας. Ἀλλὰ διαπύσταμαθα; Ἀδύνατον νὰ ἐφθάσαμεν εἰς Βεθνάλ-Γρεθ. Εἰς αὐτὴν τὴν αὐλήν νὰ κατοικῶσιν οἱ γονεῖς μου. Ἀλλὰ τότε; . . .

Δὲν μοὶ μένει δὲ καιρὸς νὰ ἐξετάσω τὰ ζητήματα ταῦτα, διερχόμενα διὰ τοῦ ἀνθρώπου μου πνεύματος, διότι ὁ ἀστυνομοφύλαξ ἐκτύπησεν εἰς τὴν θύραν εἰδους ἀχυρῶνος ξυλίνου, καὶ ὁ δὴ γὰρ ἡμῶν τὸν εὐχαριστεῖ. Ἐπομένως ἐφθάσαμεν.

Ὁ Ματτίας, ὅστις δὲν εἶχεν ἀφήσει τὴν χεῖρά μου, τὴν σφίγγει, καὶ σφίγγω τὴν ἐδικήν του. Ἐνοήθημεν. Ἡ ἀγωνία ἡ καταλαβοῦσα τὴν καρδίαν μου κατέλαβε καὶ τὴν ἐδικήν του.

Τόσον ἡμῶν τεταραγμένοι, ὥστε δὲν ἠξέσω πῶς ἡνέφθη ἡ θύρα εἰς ἣν ἐκρούσεν ὁ ἀστυνομοφύλαξ· ἀλλ' ἀπὸ τῆς στιγμῆς καθ' ἣν εἰσῆλθομεν εἰς εὐρύχωρον αἴθουσαν, φωτιζομένην ὑπ' ἐνὸς λύχνου καὶ ὑπὸ γαιανθράκων, καιρμένων εἰς εἶδος ἐστίας, αἱ ἐνθυμήσεις μου μοὶ ἐπ' ἀνέρχονται.

Ἐμπρὸς τῆς φωτίας ταύτης εἰς καθέδραν ψαλινῆν, ἥτις ὁμοιάζε τὰς θήκας τῶν ἀγίων εἰς τὰς καθολικὰς ἐκκλησίας, ἐκάθητο ἀκίνητος ὡς ἀγάλμα γέρων λευκοπώγων, φέρων μέλαν πιλίδιον εἰς τὴν κεφαλὴν. Εἰς τράπεζαν δὲ, ἀπέναντι ἀλλήλων, ἐκάθητο εἰς ἀνὴρ καὶ μία γυνή. Ὁ ἀνὴρ ἦτον ὡς τεσσαράκοντοῦτης, φορῶν ἐνδυμα στακτεροῦ κατυπῆ, καὶ εἶχε φυσιογνωμίαν νοήμονα ἀλλὰ τραχεῖαν. Ἡ γυνὴ ἦτον πέντε ὡς ἐξ ἑτῆ νεωτέρα· ἡ ξανθὴ κόμη της ἐκρέματο εἰς σάλιον ἔχον τετράγωνα λευκά καὶ μέλανα καὶ σαυρούμενον εἰς τὸ στῆθος της. Οἱ ὀφθαλμοὶ της βλέμμα δὲν εἶχον, καὶ ἀδιαφορία καὶ ἀπάθεια ἐπετυπούτο εἰς τὸ πρόσωπόν της, ὥρτιον ἄλλοτε, ὡς ἐφαίνετο, καὶ ὀνηρὰ ἦσαν ὅλα τὰ σχήματά της. Εἰς τὴν αἴθουσαν ἦσαν καὶ τέσσαρα παιδία, δύο ἄρρενα καὶ δύο θήλεια, ὅλα ξανθὰ, ἀλλὰ λινοξάνθα, ὡς ἡ μήτηρ. Ὁ πρεσβύτερος υἱὸς ἦτον ἑνδεκα ὡς δώδεκα ἐτῶν, ἡ δὲ νεωτέρα θυγάτηρ μόλις τριῶν καὶ ἐπεριπάτοι σκυρομένη.

Ὅλα ταῦτα τὰ εἶδον δι' ἐνὸς βλέμματος, πρὶν ἢ ὁ δὴ γὰρ ἡμῶν, ὁ γραφεὺς τῶν Γρεθ καὶ Γαλλέυ, παύσῃ ὀμιλῶν.

Τί εἶπε; Μόλις τὸ ἤκουσα, καὶ οὐδόλως τὸ ἐνόησα. Προσέβαλε μόνον τὸ οὖς μου τὸ ὄνομα Δρισκόλλ, αὐτὸ ἐκεῖνο ὃ μοὶ εἶχεν εἰπεῖ ὁ δικηγόρος ὡς ἐδικόν μου.

Ὅλοι οἱ ὀφθαλμοὶ ἐστράφησαν πρὸς τὸν Ματτίαν καὶ πρὸς ἐμὲ, ἀκόμη καὶ οἱ τοῦ ἀκινήτου γέροντος. Μόνη δ' ἡ μικρὰ ἔστρεψε τὴν προσοχὴν της εἰς τὸν Κάπην.

— Τίς ἐξ ὑμῶν εἶναι ὁ Ρεμής; ἠρώτησε γαλλιστὶ ὁ στακτερόν φέρων ἐνδυμα.

Ἐπροχώρησα τότε ἐν βήμα.

— Ἐγώ, εἶπον. — Τότε φίλησον τὸν πατέρα σου, παιδίον. — Ὅτε ἄλλοτε ἐφανταζόμεν τὴν στιγμὴν ταύ-

σπέραν, και χωρίς να διηγηθώμεν προς άλλήλους τὰς ἐντυπώσεις πῃς σπουδαίας ταύτης ἡμέρας.

— Καλὴν νύκτα, Γεμή, μοι εἶπεν ὁ Ματτίας.

— Καλὴν νύκτα, Ματτίας.

Ὁ Ματτίας δὲν εἶχεν ὄρεξιν νὰ ἀλλήσῃ οὐτ' ἐγὼ ἐπίσης, καὶ ἔχαιρον πολὺ διὰ τὴν σιωπὴν του.

Ἀλλ' ὅστις σιωπᾷ δὲν ἀποδεικνύει ὅτι καὶ νυστάζει. Ἀρ' οὐ ἐσθυσάμεν τὸ φῶς, δὲν κατάρθωσα νὰ κλείσω τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ ἤρχισα νὰ σκέπτομαι περὶ ὧν ὅσα μοι συνέβησαν ἐπ' ἐσχάτων, καὶ ἐστρεφθῆν ἁδιακόπως εἰς τὴν ἱστορίαν κλίνην μου.

Εὐν' ὃ δ' οὕτως ἐσκεπτόμην, ἤκουον καὶ τὸν Ματτίαν, ὅστις κατεῖχε τὴν κλίνην ὑπεράνω μου, νὰ εἴναι ἀνέσυχος καὶ νὰ στρέφεται ὡς ἐγώ. Δὲν ἐκοιμήτο καλῆτερά μου.

— Δὲν κοιμάσαι; πῶς εἶπον ταπεινῇ τῇ φωνῇ.

— Ὁχι ἀκόμη.

— Εἶσαι ἄρρωστος; εἶπε ὁ Ματτίας.

— Ὁχι, σ' εὐχαριστῶ, εἰμαι πολὺ καλὰ στρί-

φορρίζω μόνον ὡς ἂν ἦμην ἀκόμη εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ἡ ἀμαξία ἀναβαίνει καὶ καταβαίνει, καὶ κολλίεται πρὸς ὅλας τὰς διευθύνσεις.

Μόνον ἡ ναυτίαις ἐμπόδιζε τὸν Ματτίαν νὰ κοιμηθῇ.

Αἱ σκέψεις αἱ ἀποδιώκουσαι τὸν ὕπνον του δὲν ἦσαν αἱ ἴδιαι πρὸς τὰς ἐδικὰς μου. Μετ' ἡγάπα, τοσοῦτον εἰμὲθα συνδεδεμένοι τὴν καρδίαν καὶ τὸν νῦν, ὥστε φυσικὸν ἦτον νὰ αἰσθάνηται ὅτι καὶ ἐγώ.

Ὁ ὕπνος δὲν ἦλθε, καὶ ὁ καιρὸς παρερχόμενος πῆλξεν τὸν ἀδριπτόν πρόμον δὴν ἠσθάνομην. Κατ' ἀρχὰς δὲν εἶχον χαλῶς ἐννήσει τὴν ἐντύπωσιν ἥτις ἐπρότευσεν ἐν ἐμοὶ μετὰ τὸ ὅλον ὄσαι συγκεχυμένως καὶ ταραχῶδως συνεκρούοντο ἐν τῇ κεφαλῇ μου. ἤδη ὅμως ἐβλεπον ὑπὲρ ἡτὸν ὁ φόβος.

Φόβος τίνος; Δὲν ἤξεύρω, ἀλλ' ἐφοβοῦμην. Δὲν ἐτρόμαζον διότι ἦμην κατὰ κλειστός εἰς αὐτὴν τὴν ἀμαξίαν, εἰς τὴν ἐλεεινὴν αὐτὴν συνοικίαν τοῦ Βελνάλ-Γρεϊν.

Ποσάκις ἐπὶ τῆς φορέοικου ὕπαρξός μου δὲν διενυκτέρευσα εἰς μέραν πολὺ ὀλιγώτερον ἀναπαυστικά! Καὶ ἐνόουν μὲν ὅτι ἦμην ἀσφαλὲς κατὰ παντὸς κινδύνου, ἀλλ' οὐχ ἦττον ἦμην περίτρομος.

Ὅσον δὲ περισσότερον ἤθελον νὰ ὑπερικήσω τὸν πρόμον ποῦτον, τόσῳ ὅτι ὀλιγώτερον κατάρθουν νὰ καθησυχάσω.

Αἱ ὥραι διεδέχοντο ἀλλήλας, ἀλλὰ δὲν ἤξευρον ποῦ ἤμεθα τῆς νυκτός, διότι δὲν ὑπῆρχον πέριξ ὠρολόγιον νὰ κτυποῦν. Ἀφ' ἧς ἤκουσα ἰσχυρὸν κρότον εἰς μίαν τῶν θυρῶν τοῦ ἀμαξώματος, ἀνοιγομένην εἰς ὁδὸν ἄλλην παρὰ τὴν αὐτὴν τοῦ ἐρυθροῦ σταυροῦ.

Ἐπειτα δὲ, μετὰ διάφορα ἀλλεπάλληλα κρούσματα, ἐπαναλήφθητα κατὰ τακτικὰς διαλείψεις, φῶς εἰσέδυ εἰς τὴν ἀμαξίαν ἡμῶν.

Ἐμπλαγείς, ἐστρεψα εὐθὺς τοὺς ὀφθαλμούς πρὸς μου, ἐν ᾧ ὁ Κάπης, κοινῶμενος παρὰ τὴν κλίνην μου, ἐξύπνη ἐτοιμος νὰ γαυγίσῃ. Εἶδον

δὲ πότε ὅτι τὸ φῶς ἤρχετο διὰ μικρὰς θυρίδας ἐπὶ τοῦ τοίχου τῆς ἀμαξίας, πρὸς ὃν ἦσαν αἱ κλίναι ἡμῶν. Τὸ ἐσπέραι δὲν τὴν εἶχον ἰδεῖ ὅταν ἐπεσα εἰς τὸ στρώμα, διότι ἐνδοθεν τὴν ἐκάλυπτε μικρὸν παραπέτασμα.

Τὸ ἡμισυ τοῦ παραθυρίου τοῦτου ἦτον πρὸς τὴν κλίνην τοῦ Ματτίας, τὸ δ' ἄλλο ἡμισυ πρὸς τὴν ἐλκίαν μου. Μὴ θέλων νὰ ἐξυπνήσῃ ὁ Κάπης ὅλην τὴν οἰκίαν, τῷ ὅθι καὶ τὴν μίαν χεῖρα εἰς τὸ στρώμα, καὶ ἐκύτταξα ἐξω.

Ὁ πατήρ μου, ἐλθὼν εἰς τὸν ἀμαξῶνα, ἠνέωξε ταχέως τὴν θύραν τῆς ὁδοῦ, καὶ τὴν ἐκλείσεν ἐπίσης ταχέως. Ἀφ' οὗ εἰσῆλθον δύο ἄνθρωποι φέροντες ἐπὶ τῶν ὤμων βαρέα δέματα.

Τότε ἔθηκε τὸν δάκτυλον εἰς τὰ χεῖλη του, καὶ διὰ τῆς ἄλλης χειρός, ἥτις ἐκράτει κλειστοφάναρον, ἐδείξε τὴν ἀμαξίαν ὅπου ἐκοιμώμεθα. Τοῦτο ἐσήμαινεν ὅτι δὲν πρέπει νὰ κἀμινώσιν ὀρούθον, μὴ μᾶς ἐξυπνήσωσιν.

Ἡ μέριμνά του αὕτη μὲ συνεκίνησε, καὶ ἤθελον νὰ τῷ φωνάξω νὰ μὴ φροντίζῃ δι' ἐμὲ, διότι δὲν ἐκοιμώμην. Ἐπειδὴ ὅμως θὰ ἐξύπνων τὸν Ματτίαν, ὅστις βεβαίως ἐκοιμήτο ἡσυχῶς ἐκεῖνος, ἐσώπησα.

Ὁ πατήρ μου ἐδοῦν τὸν δῶν ἄνθρωπους νὰ καταθέσωσι τὰ φορτία τῶν, καὶ ἔπειτα ἀπεσύρθη πρὸς στήμην, καὶ ἐπέστρεψε μετὰ τῆς μητροῦς μου.

Ἐπὶ τῆς ἀπουσίας του οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι ἠνέωξαν τὰ δέματα, ἐξ ὧν τὸ ἐν ἡμῶν πληρέστερον ὑφασμάδιον, τὸ δὲ ἄλλο περιεῖχε πλεονεκτήματα, σκούφους, κάλκτας, περισκελίδας, χειρόβλητα.

Τότε ἐνόησα ὅτι κατ' ἀρχὰς μὲ εἶχεν ἐκπλήξῃ. Οἱ ἄνθρωποι οὗτοι ἦσαν ἔμποροι, καὶ ἤρχοντο νὰ πωλήσωσι τὰ ἐμπορεύματά τῶν εἰς τοὺς γονεῖς μου.

Ὁ πατήρ μου ἐλάμβανεν ἐκαστὸν ἀντικείμενον, τὸ ἐξήταζεν εἰς τοῦ φανοῦ του τὸ φῶς, καὶ τὸ μετεβίβαζεν εἰς τὴν μητέρα μου, ἥτις ἔχουσα ψαλίδιον, ἐκοπτε δι' αὐτοῦ τὰς προσεῖχόμενας σημειώσεις ἢ ἐπιγραφάς, καὶ τὰς ἐκρύπτεν εἰς τὸν κόλπον τῆς.

Τοῦτο μοὶ ἐφάνη παράξενον, ὡς παράδοξος μοὶ ἐφαίνετο καὶ ἡ ὥρα τῆς πωλήσεως.

Μετὰ δ' ἐξετάζον τὰ ἐμπορεύματα, ὁ πατήρ μου ἀπέτεινε ταπεινῇ τῇ φωνῇ λέξεις τινὰς εἰς τοὺς ἀνθρώπους οἵτινες τὰ εἶχον φέρει.

Ἄν ἤξευρον ἀγγλικά, θὰ εἶχον ἴσως ἀκούσει τὰς λέξεις ταύτας, ἀλλ' ὅτι δὲν ἐννοοῦμεν, κακῶς τὸ ἀκούομεν. Ἡ μόνη σχεδὸν λέξις ἥτις, πολλάκις ἐπαναληφθεῖσα, προσέβλεπε τὴν ἀκοήν μου ἦτον policeman (ἀστυνομοφύλαξ).

Ἀφ' οὗ δὲ καλῶς ἐξητάσθη τὸ περιεχόμενον τῶν δεμάτων, οἱ γονεῖς μου καὶ οἱ δύο ἄνθρωποι ἐξῆλθον τοῦ ἀμαξώματος πρὸς τὴν οἰκίαν, καὶ ἐκ νέου σκότος ἐπεκράτησε περὶ ἡμῶν. Προφανὲς ἦτον ὅτι ἐπῆγον νὰ κανονίσωσι τὰ τῆς δοσοληψίας.

Ἐπειτα δ' ἐξῆλθον.

Ὅταν δ' ἐκλείον ἡσυχῶς τὴν θύραν, μοὶ ἐφάνη ὅτι ὁ Ματτίας ἐκινεῖτο εἰς τὴν κλίνην του, ὡς ἂν ἔθετε τὴν κεφαλὴν του εἰς τὸ προσκεφάλαιον.

Ἀράγε εἶδε τὰ γινόμενα;

Δὲν ἐτόλμησα νὰ τὸν ἐρωτήσω τὸ ἀσπνίγον με δὲν ἦτον πλέον φόβος ἀδριπτός. Τώρα ἤξευρον διὰ τί ἐφοβοῦμην. Ἀπὸ κορυφῆς μέλοι ποδῶν κρύος ἰδρὼς μὲ διέβρεχε.

Οὕτως ἔμεινα δι' ὅλης τῆς νυκτός, ἀλέκτωρ φωνήσας πρὸς τὴν γειτονίαν, μοὶ ἀνήγγειλεν ὅτι ἐπλησίαζεν ἡ αὐγὴ. Τότε μόνον ἀπεκοιμήθην, ὕπνον βαρὺν καὶ πυρετώδη, καὶ ἐφιάλται μ' ἐπλάκονον καὶ μ' ἀπέπνιγον.

Τούτῳ δὲ κλειθροῦ μ' ἐξύπνησε, καὶ ἡ θύρα τῆς ἀμαξίας ἡμῶν ἠνεῳχθη ἀλλὰ φρονῶν ὅτι ἦτον ὁ πατήρ μου, ἐρχόμενος νὰ μᾶς ἀνῆγγεῖλῃ ὅτι ἦτον

καιρὸς νὰ ἐγερθῶμεν, ἐκλείσας τοὺς ὀφθαλμούς, νὰ μὴ τὸν ἰδῶν.

Ὁ ἀδελφός σου, μὲ εἶπεν ὁ Ματτίας, μᾶς ἡλεεινέρωσε. Ἦδη δὲ καὶ ἀνεχώρησε.

Τότε ἠγέρθημεν. Ὁ Ματτίας δὲν μ' ἠρώτησεν ἂν ἐκοιμήθην καλῶς, καὶ ἐγὼ δὲν τῷ ἀπηύθυνον οὐδὲν ἂν ἐρώτησιν. Ὅταν μίαν φορὰν τὸν εἶδον νὰ στηρίξῃ τοὺς ὀφθαλμούς, ἐπ' ἐμοῦ, ἀπέστρεψα τοὺς ἐδικούς μου.

Εἰσῆλθον εἰς τὸ μαγειρεῖον. Ὁ πατήρ καὶ ἡ μήτηρ μου δὲν ἦσαν ἐκεῖ. Ὁ πάππος μου ἐκάθητο εἰς τὴν ἐδραν του, ὡς ἂν μὴ εἶχε μετακινήθῃ ἀπὸ τῆς χθὲς, καὶ ἡ πρωτότοκος ἀδελφὴ μου, κακῶς ἐκείνη Ἀννή, ἐκαθίστατο τὴν τράπεζαν, ὁ δὲ πρῶτός μου ἀδελφός, Ἀλλαν, ἐσάρονε τὸ δωμάτιον.

Ἐπῆγα πρὸς αὐτοὺς νὰ τοῖς δώσω τὴν χεῖρα, ἀλλ' ἐξηκολούθησαν τὸ ἔργον τῶν χωρὶς νὰ μ' ἀποκριθῶν.

Ἐφάσα ἔπειτα εἰς τὸν πάππον μου, ἀλλὰ δὲν μ' ἀφῆκε νὰ πλησιάσω, καὶ ὡς τὴν προτε-
ρρίαν, ἔπτυσσε πρὸς τὸ μέρος μου. Τοῦτο μ' ἐμ-
πόδισε νὰ προχωρήσω.

Ἐρώτησόν, εἶπον εἰς τὸν Ματτίαν, ποῖαν ὥραν θὰ ἰδῶ τὸν πατέρα μου καὶ τὴν μητέρα μου.

Ὁ Ματτίας ἐπράξεν ὡς τῷ εἰπόντι, καὶ ὁ πάππος μου ἀκούσας αὐτὸν ὁμιλοῦντα τὴν ἀγγλικὴν ἐπράυνθη. Ἡ φυσιογνωμία του ἀπέσβεσθη ὀλίγον τὴν φοβερὰν αὐτῆς ἀκίνησιαν, καὶ ἐνευσεν ὡς ἀπαντήσῃ.

Τί λέγεις; ἠρώτησα.

Ὅτι ὁ πατήρ σου ἐξῆλθε δι' ὅλην τὴν ἡμέραν, ὅτι ἡ μήτηρ σου κοιμάται, καὶ ἡμεῖς ὅτι ἡμποροῦμεν νὰ υπάγωμεν νὰ περιπατήσωμεν.

Αὐτὰ μόνον εἶπεν; ἠρώτησα, εὐρίσκων τὴν μετὰφρασιν πολὺ σύντομον.

Ὁ Ματτίας ἐφάνη ἐστενοχωρημένος.

Δὲν ἤξεύρω ἂν καλῶς ἐνόησα τὰ ἐπίλοιπα, εἶπε.

Ἐπεὶ δ' ἐνόησας.

Μοὶ φαίνεται ὅτι εἶπεν ὅτι, ἂν εὐρίσκωμεν καλὴν εὐκαιρίαν εἰς τὴν πόλιν, δὲν πρέπει νὰ τὴν ἀφήσωμεν νὰ μᾶς διαφύγῃ. Ἐπειτα ἐπρόσθεσε, —

Μὴ λησμονῆς αὐτό περὶ τοῦτου εἰμὶ βέβαιος. —

Μὴ λησμονῆς αὐτό περὶ τοῦτου εἰμὶ βέβαιος. —

Μὴ λησμονῆς αὐτό περὶ τοῦτου εἰμὶ βέβαιος. —

Μὴ λησμονῆς αὐτό περὶ τοῦτου εἰμὶ βέβαιος. —

Μὴ λησμονῆς αὐτό περὶ τοῦτου εἰμὶ βέβαιος. —

Μὴ λησμονῆς αὐτό περὶ τοῦτου εἰμὶ βέβαιος. —

Μὴ λησμονῆς αὐτό περὶ τοῦτου εἰμὶ βέβαιος. —

Μὴ λησμονῆς αὐτό περὶ τοῦτου εἰμὶ βέβαιος. —

Μὴ λησμονῆς αὐτό περὶ τοῦτου εἰμὶ βέβαιος. —

Μὴ λησμονῆς αὐτό περὶ τοῦτου εἰμὶ βέβαιος. —

Μὴ λησμονῆς αὐτό περὶ τοῦτου εἰμὶ βέβαιος. —

Μὴ λησμονῆς αὐτό περὶ τοῦτου εἰμὶ βέβαιος. —

Μὴ λησμονῆς αὐτό περὶ τοῦτου εἰμὶ βέβαιος. —

μητρός μου. Οφείλω να τους τιμώ, να τους αγαπώ.
— Θα ωφείλεις, αν ήσαν αληθώς γονείς σου·
αλλ' αν δεν είναι ούτε πάππος, ούτε πατήρ, ούτε
μητήρ σου, πρέπει και τότε να τους τιμῃς και
να τους αγαπῃς;

— Δεν ήκουσες λοιπόν την διήγησιν του πα-
τρός μου;

— Τι αποδεικνύει αυτή η διήγησις; Απώλε-
σαν αυτοί παιδίον της ηλικίας σου, το εξήτησαν,
και εδρον παιδίον της ηλικίας του απολεσθέντος.
Ιδού το πρόγμα.

— Απομνηστέ, ότι το παιδίον των τούτ' αψη-
ρέθη και εγκατελείφθη εις την πάροδον Βρετέιλ,
και ότι εις αυτό εκείνο το μέρος εδρέθη την αυτήν
εκείνην ημέραν, καθ' ην το παιδίον των απώλεσθη.

— Και διατί δύο παιδιά να μη εξετέθησαν
την αυτήν ημέραν εις την πάροδον Βρετέιλ; Τι
αποδεικνύει ότι ο ύψιστός σου δεν ήπατήθη πέμ-
ψας τὸν Δρισκόλλ εις Χαβάνον.

— Ανοήσις!

— Γίωρ: "Ο, τι λέγω και εξηγῶ είναι ἀνόητον
ἴσως, αλλὰ διότι κακῶς τὸ λέγω και τὸ εξηγῶ, δι-
ότι τὸ πνεῦμά μου δὲν βοηθεῖ. Ἄλλος θὰ τὸ εξήγει
καλλίτερα, και θὰ ἐφαίνετο τὸ λεγόμενον πολὺ
γνωστικόν. Εἰς εἶναι ἀνόητος. Ιδού το πρόγμα.

— Φεῦ! δὲν είναι τοῦτο τὸ πρόγμα.

— Ὅπως δὴ ποτε, πρέπει νὰ προσέξῃς, ὅτι δὲν
δμοιάζεις οὔτε τὸν πατέρα σου, οὔτε τὴν μητέρα
σου, οὔτε ἔχεις τὰ μαλλία ξανθὰ ὡς οἱ ἀδελ-
φοί και αἱ ἀδελφαί σου, και ὄλων, μ' ἐννοεῖς; Ὁ-
λων αὐτῶν τὰ ξανθὰ μαλλία είναι θυρία. Διατί
δὲν ἔχεις και σὺ τὰ ἴδια; Προσέτι, ὑπάρχει και
ἄλλο πρόγμα πολὺ παράδοξον. Πῶς ἄνθρωποι μὴ
πλούσιοι ἐδαπάνησαν τόσα διὰ ν' ἀνεύρουν ἐν
παιδίον; Δι' ὅλους αὐτοὺς τοὺς λόγους ἐγὼ φρονῶ
ὅτι δὲν εἶσαι τῆς οἰκογενείας Δρισκόλλ. Ἡξέρω
ὅτι εἶμαι ἀνόητος· μοι τὸ εἶπον πάντοτε· είναι
σφάλμα τῆς κεφαλῆς μου. Ἀλλὰ δὲν εἶσαι Δρι-
σκόλλ, και δὲν πρέπει νὰ μείνης μετὰ τῶν Δρι-
σκόλλ. Ἄν ὅμως θέλῃς και καλὰ νὰ μείνης, τότε
μένω κ' ἐγώ. Πρέπει ὅμως νὰ γράψῃς εις τὴν μά-
ναν Βαρβερίαν και νὰ τὴν ζητήσῃς νὰ σ' εἰπῇ
πῶς ἀκριβῶς ἦσαν τὰ σπάργαντα. Ὅταν λάβῃς
τὸ γράμμα τῆς, θὰ ἐρωτήσῃς τὸν πατέρα σου, ὡς
τὸν λέγεις, και τότε ἴσως ἀρχίσωμεν νὰ βλέπω-
μεν φῶς. Ὡς τότε δὲν τὸ κοινῶ, και ὅτι και
ἂν εἴπῃς μένω πλησίον σου. Ἄν εἶναι ἀνάγκη ἐρ-
γασίας, θὰ συνεργασθῶμεν.

— Ἀλλ' αν μίαν ἡμέραν ἐκτύπῃς κανεῖς τὸν
Ματτίαν εις τὴν κεφαλὴν.

— Ὁ Ματτίας ὅμως ἐμειδίχσε θλαβερώς.

— Δὲν θὰ ἦτον τὸ χειρότερον τοῦτο. Δὲν πο-
νοῦν τὰ κτυπήματα ὅταν κτυπᾶται τις διὰ τὸν
φίλον του.

(Ἐπὶ συνέχεια).

Ἡ γεροντικὴ μανία ὑπερβαίνει τὴν νεανικὴν.

ΟΙ ΜΑΡΤΥΡΕΣ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ

[Εκ τῶν τοῦ Gaston Tissandier].

Ἡ ἀνακάλυψις τοῦ συστήματος τοῦ κόσμου.

Τὸν Κέπλερ δυνάμεθα νὰ κατατάξωμεν διὰ
τὴν μεγαλοφυάν του παρὰ τὸν σύγχρονον αὐτοῦ
Γαλιλαῖον. Εγεννήθη ἐν Weil τῆς Βυρτεμβέργης
ἐπὶ τὰ ἔτη μετὰ τὴν γέννησιν τοῦ Γαλιλαίου και
28 μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Κοπερνίκου. Ὁ ἀνὴρ,
ὅστις ἐπωνομάσθη κατόπιν ὁ κομοθέτης τοῦ οὐ-
ρανοῦ, ἦτο ἐν ηλικίᾳ δώδεκα ἐτῶν ὑπνρέτης
καπηλείου. Ἡ μήτηρ αὐτοῦ Αἰκατερίνη Γουλδεν-
μάν, ὑπνρέτρια ξενοδοχείου, οὔτε ν' ἀναγνώσῃ ἤ-
ξευρεν οὔτε νὰ γράψῃ. Ὁ πατήρ του Ἐρρίκος Κέ-
πλερ εἶχεν ὑπνρετήσει ἐν τῷ στρατῷ τοῦ δου-
κὸς τῆς Ἀλβίας εις τὸν κατὰ τῶν Κάτω Χωρῶν
πόλεμον. Ἐπανελθὼν εις τὴν πατρίδα του ὁ στρα-
τιώτης οὐδενίαν ἔχων περιουσίαν, ἤνοιξε καπη-
λεῖον ἐν Ἐλμερδίνγκεν, και ἀπέσυρε τὸν υἱόν του
ἀπὸ τοῦ σχολείου ὅπως τὸν ἔχη βοηθόν· ἀλλ' ὁ
παῖς ἦτο ἀδύνατος και φιλάσθενος, ὥστε μετ' οὐ
πολὺ τὸν ἀπέστειλε και πάλιν εις τὸ σχολεῖον
διὰ νὰ ἐκμάθῃ τὴν θεολογίαν. Δεκατετραετῆς ὢν
ὁ νέος Κέπλερ ἐγένετο δεκτὸς ὡρεῶν ἐν τῇ ἱε-
ρατικῇ σχολῇ τοῦ Maulbrunn. Τὸ τοιοῦτον ἦτο
εὐκλόν ἐν τῇ διαμαρτυρομένη Γερμανίᾳ, ἐνθα ἡ
ἐκπαίδευσις ἦτο ἡτὴ πάνταχού διαδεδομένη μετ'
ἀξιεπαίνου ἐλευθεριότητος. Ὁ Κέπλερ διεξήγαγε
λαμπρῶς τὰς σπουδὰς του, ἀλλ' ἐπέδθθη εις τὰς
ἐπιστήμας και παρήτησε τὴν θεολογίαν. Ἐν ἡ-
λικίᾳ εἰκόσι δύο ἐτῶν διώρισθη καθηγητῆς τῶν
μαθηματικῶν ἐν Groetz τῆς Στυρίας, τῆς διοικη-
τῆς ἦτο τότε ὁ Ἀρχιδουξ τῆς Αὐστρίας Κάρολος,
καθολικὸς τὸ θρησκειον.

Ὁ Κέπλερ ἐδίδασκε μετὰξὺ ἄλλων και τὴν ἀ-
στρονομίαν. Αὐτῶν μετὰ τινὰ χρόνον τὴν ἐντο-
λὴν νὰ συντάξῃ ἡμερολόγιον, ἡναγκάσθη νὰ πα-
ραδεχθῇ τὴν γρηγοριανὴν μεταρρύθμισιν, ἣν οἱ
δυόρητικοι αὐτοῦ διαμαρτυροῦμενοι μετὰ πεισμο-
νῆς ἀπέκρουον. Ὁ μέγας ἀστρονόμος δὲν ἀπηρ-
νήθη ὅμως τὰς θρησκευτικὰς αὐτοῦ πεποιθήσεις,
καθότι ἐθεώρει τὴν ζήτημα τοῦτο ὡς ἐπιστημο-
νικὸν ὅλως. Ὁ Κέπλερ ὅπως καταστήσῃ τὰ ἡ-
μερολόγια του πλέον περιζήτητα, κατεχώρισεν
ἐν αὐτοῖς ἀστρολογικὰς προφητείας, ὡν τινες ἐ-
πραγματοποιήθησαν περιποιήσασαι αὐτῷ φήμην.
Μὴ ὢν ἐντελὴς ἀπηνλαγμένος τῶν προλήψεων
τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, σπουδαίως ἐπίστευεν ὅτι οἱ
ἀστέρες ἔχουσιν ἐπιρρῶν ἐπὶ τῆς τύχης τῶν ἀν-
θρώπων, ἔλεγε δὲ ὅτι ἡ ἀστρολογία θυγάτηρ οὐσα
τῆς ἀστρονομίας ὀφείλει νὰ διατρέφῃ τὴν μη-
τέρα αὐτῆς. Ἀλλως ὁ Κέπλερ δὲν προσεπάθει νὰ
ἐξαπατήσῃ τοὺς πελάτας του, πρὸς δὲ τοὺς συμ-
βουλευμένους αὐτὸν ἔλεγεν ἐνίοτε, ὡς ὁ Τσιρε-
σίας πρὸς τὸν Ὀδυσσεῖα, ὅτι ταῦτα θὰ συμβῶσιν
ἢ ἐκεῖνα.

Ἐν τῷ πρώτῳ αὐτοῦ συγγράμματι (Myste-
rium cosmographicum) ὁ Κέπλερ τὸ πρῶτον ἀπέ-

δειξε τὸ ἀνεξάρτητον τῆς ἑαυτοῦ κρίσεως, δη-
μοσιεύσας ἰσχυρότατα ἐπιχειρήματα ὑπὲρ τοῦ
συστήματος τοῦ Κοπερνίκου, και εὐ, ἐνὸς διαμαρ-
τυρηθεὶς κατὰ τοῦ δικαστηρίου τοῦ προγράψαν-
τος τὸ βιβλίον τοῦ δαιμονίου Πολωνοῦ. «Ἐάν»,
λέγει, δοκιμάσωμεν τὴν ἀκρίβην τοῦ πελάτους ἐπὶ
τοῦ σιδήρου, οὐδὲ ζυλὸν θέλει πλέον δυνήθῃ νὰ
κόψῃ».

Ἐν ἔτει 1597 ὁ Κέπλερ ἐνθυμίσθη γὰρ ἡν ὡ-
ραίαν και εὐ, ἐν τῇ Βαρβαράν Μύλλερ, ὁ δὲ γάμος
αὐτοῦ ἀπέβη ἀτυχής, ἀλλ' ἔγινεν ἀφορμὴ σπου-
δαίοντος ἔργου, ἐν ᾧ ὁ ἀστρονόμος ἀποδεικνύει
ὅτι ἡ μεγαλοφυΐα αὐτοῦ τῆς ἐλαχίστης ὡρελίστη
περιστάσεως ὅπως ἐργάσθη ὑπὲρ τῆς προόδου
«ἔχον νυμφεῖον πρὸς ὀλίγον, γράφει ἐν τῷ προ-
οιμίῳ αὐτοῦ, ὁ τρυγητὸς ἦτο ἀφθονός και ὁ οἶ-
νος εὐθηνός, καθὼς οἰκογενεῖα χροῦ· εἰχὼν λοι-
πὸν νὰ ἐφοδιάσω τὸ ὑπόγειόν μου. Ἡ γόρρα ἐ-
πομένως πλείστους κἀδούς, και μετὰ τινος ἡμέρας
διπλωτῆς μου ἤλθεν ἵνα συμφωνήσωμεν περὶ τῆς
τιμῆς τοῦ κατὰ μέτρησιν τὴν χωρητικότητά αὐ-
τῶν. Ἄνευ τινὸς ὑπολογισμοῦ, εἰσηγῆς σιδήρεον
βάθρον εις ἐκαστὸν κἀδόν και ἔλεγεν εὐθὺς τὸ
ἐμπεριεχόμενον αὐτοῦ».

Ὁ Κέπλερ ἐνθυμεῖται τότε ὅτι εις τὰς ὄχθας
τοῦ Ῥήνου, ὅπου ὁ οἶκος ἔχει βεβαίως τιμὴν ἀ-
νωτέραν, ἄλλως πῶς πρᾶττοσσι. Κενοῦντες δηλο-
νότι τὸν κἀδόν, μετὰρῶσιν ἐν πρὸς ἐν τὰ ἐμπερι-
εχόμενα ἀγγεῖα. Ἡ ἀνταρξία κἀδῶδος ταχυτέρῳ
οὐσῇ και παρατικώτερά, ἔχει ἄρα ἀποχρῶσάν ἀ-
κριβείαν; Τῆς τοῦ ἐπιθυμῶν νὰ μάθῃ ὁ Κέπλερ με-
λετᾷ προβλήματα γεωμετρικὰ δυνάμενα νὰ θε-
ωρηθῶσιν ὡς τὰ δυσχερότατα τῶν μέχρι τῆς
ἐποχῆς ἐκείνης ἐξετασθέντων, φθάνει δὲ εις τὸ
ἐξῆς περίεργον συμπέρασμα. «Ἐάν τις ἀνὴρ
ἔπῃ τὴν ἐμπνευσιν ἀγαθοῦ τινος δαίμονος,
ὅστις βεβαίως ἦτο γεωμέτρης, τοῖ τοὺς κἀδούς
κατὰ σκευάζοντες ἐδῶκαν αὐτοῖς ἐκεῖνο ἀκριβῶς
τὸ σχῆμα, τὸ ὁποῖον, πρὸς τὸ αὐτὸ μέγεθος
διὰ πῶν νομίμων μέτρων καταμετρηθείσης γράμ-
μης, παρέχει αὐτοῖς τὴν μεγίστην δυνατὴν χω-
ρητικότητά, ἐπειδὴ δὲ αἱ περὶ τὸν ἀνώτατον ὅ-
ρον διαφῶραι εἶναι ἀνεπαίσθηται, αἱ μικραὶ τυ-
χαὶ ἐκκλίσεις οὐδενίαν ἐξασκῶσιν ἐκτιμήσαι
μον ἐπιρρῶν ἐπὶ τῆς χωρητικότητος, ἥς ἡ πα-
ρεῖα καταμέτρησις εἶναι ἐπομένως ἀποχρόντως
ἀκριβής».

Ἡ ἀκριβεστάτη αὕτη περὶ ἀνωτάτου ὅρου ἰ-
δέα ἀναπτύχθη κατόπιν ἡπὸ τοῦ Fernalt, λα-
βόντος αὐτὴν ὡς βᾶσιν ἐνὸς τῶν σπουδαιωτάτων
αὐτοῦ μαθηματικῶν ἔργων.

Ἐπὶ τὸ τέλος τοῦ περὶ τῆς τέχνης τοῦ κατα-
μετρεῖν τοὺς κἀδούς βιβλίου αὐτοῦ ὁ Κέπλερ λέ-
γει, ὅτι δὲν δυνάμεθα ν' ἀρνηθῶμεν ὅτι ἡ φύσις

ἡ Πέτρος Fernalt, γεωμέτρης Γάλλος ἀκμάσας κατὰ
τὴν δεκάτην ἐβδομήν' αἰκτονταετηρίδα και ἐπιτυχὸν
πλείστα ἀνακαλύψεις ἐν τῇ μαθηματικῇ ἐπιστήμῃ.

μόνη, και ἄνευ τινὸς συλλογισμοῦ, δύναται νὰ
διδάξῃ τὴν γεωμετρίαν, ἀφοῦ οἱ κἀδοποιοὶ ἔχον-
τες διηγοῦν τοὺς ἀφαιρέτους αὐτῶν και τὴν φι-
λοκαλίαν, μαντεύουσι τὸ σχῆμα τὸ μᾶλλον πρόσ-
φορον εἰς ἀκριβὴ καταμέτρησιν τοῦ κἀδῶδου.

Περὶ τὰ τέλη τῆς δεκάτης αἰκτῆς ἐκατοντάε-
τηρίδος οἱ θρησκευτικοὶ διωγμοὶ ἡτμήσαν τὴν
Στυρίαν, και τὸ ἔργον ἐστὶν ἐπὶ τοῦ Κέπλερ.

Ὁ Κέπλερ ἐξόριστος γενόμενος ἐστερήθη τὴν
περιουσίαν του, πλὴν δὲν κατάρθωσαν νὰ κλονή-
σῶσιν αὐτὸν οἱ πρόσπαθίσαντες νὰ τὸν ἐξανάγ-
κᾶσιν ν' ἀπαρνηθῇ τὴν πίστιν του, καθότι, ὡς
ὁ ἴδιος λέγει, ἡγνῶει «τὴν τέχνην τοῦ προσποιεῖ-
σθαι». Ἀνεχώρησε λοιπόν, και ἐδῆθη μετὰ χατ-
ρῆς τὴν πρόστασιν τοῦ Τυχῶ-Βραχέ, ἀστρονόμου
τοῦ αὐτοκράτορος Ροδόλφου ἐν Πράγα, πρὸς ἀ-
λοῦντος αὐτὸν ὡς βοηθόν.

Ἀλλ' ἐκεῖ νέαι περίεργον αὐτὸν πειρίαι. Τῷ
εἶχον ὑποσχεθῇ μισθὸν καλόν, πλὴν ἡναγκάσθη
νὰ ζῇ τὴν ἀνὰ ἐν φαρμακίῳ καὶ ὀρεῖσιν αὐτῷ ἀρ-
γύριον. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Τυχῶ-Βραχέ ὁ
Κέπλερ διώρισθη ἀστρονόμος τοῦ αὐτοκράτορος
Ροδόλφου μετ' ἀντιμισθίας 1500 φλορινίων κατὰ
ἔτος. «Ὁ μισθὸς εἶναι λαμπρὸς, ἔγραψε πρὸς φί-
λον τοῦ τινος, ἀλλὰ τὸ ταμεῖον εἶναι κενόν, και
χρόνος ἐρίδω ἐπαίτων εις τὴν θύραν τοῦ ταμείου
τοῦ στέμματος». Ὁ Κέπλερ περιελθὼν εις τὴν
ἐσχάτην πενίαν, ἡναγκάσθη νὰ συντάτῃ μικρὰ
ἡμερολόγια και νὰ μετέρχεται τὸν ὥροσκόπον.

Μετ' οὐ πολὺ, ἔχων εις τὴν διάθεσιν αὐτοῦ πᾶ-
χειρόγραφον τοῦ Τυχῶ, ἡδυνήθη νὰ ἐπιχειρήσῃ μετ'
γάλα ἔργα, ἔκτοτε δὲ χρόνολογεῖται ἡ ἐπιστη-
μονικὴ αὐτοῦ δόξα. Ἐξετάσας ἐπὶ ἐννέα ἔτη τὰ
πλανήτην Ἀρην μετ' ἐμπειρίας, ὅστις πολλὰ
«κατεπόννησε», λέγει, τὸν νοῦν του σχεδὸν μέχρι
παραφροσύνης, κατάρθωσε νὰ παραστήσῃ ἀκρι-
βῶς τὴν κίνησιν αὐτῶν διὰ δύο νόμων ἀξιοῦ-
μεντων. Οἱ νόμοι οὗτοι ἐφαρμόσθησαν εις τοὺς
ἄλλους πλανήτας διηκολύναν τὴν περὶ παγκο-
σμίου ἔλξεως ἀνακάλυψιν τοῦ Νεύτωνος, και ἀ-
πηθανάτισαν τὸν Κέπλερ, ἀποτελοῦσα δὲ τὴν ἀ-
κράδαν τὸν βάσαν τῆς νεώτερης ἀστρονομίας.
Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ αὐτοκράτορος Ροδόλ-
φου, ὁ διάδοχος αὐτοῦ Ματίας, ὀλίγον φροντί-
ζων περὶ τῆς ἐπιστήμης, ἡμέλησεν ἐντελῶς τὸ ἐν
Πράγα ἀστροσκοπεῖον, ἐν ᾧ εἰργάζετο ὁ Κέπλερ,
αὐτὸς δὲ ἀφίνων θέσιν, ὅστις οὕτε αὐτὸν τὸν ἐ-
πιούσιον ἄρτον παρέχεν ἢ ὅτι εἰς τὴν οἰκογένειαν
αὐτοῦ, ἀνέλαβε τὰ καθήκοντα καθηγητοῦ ἐν τῷ
γυμνασίῳ Αἰντς.

Ἀλλ' ἐκεῖν ἐπέστησαν εις αὐτὸν δυστυχῆ-
ματα. Ἡ σύζυγος του ἐπαθεν ἐπιληψίαν, ἐπειτα
δὲ παρεφρόνησε και μετ' ὀλίγον ἀπέθανεν. Εἰς ἐπὶ
πίμετρον τούτων ὁ Κέπλερ ἐμαθεν ὅτι ἡ μήτηρ
του, ἐβδουηκοντούτης ἡτὴ οὐσα, ἐφυλακίσθη κα-
τηρηθεῖσα ἐπὶ μαχαίρᾳ. Εἰς τὴν ταλαίπωρον
γυναῖκα ἀπέδιδον πᾶσας τὰς συμβουλίας δη-

μοσίας συλφοράς, λέγοντες ότι ἐδιδάχθη τὴν μα-
γειάν παρὰ τινος θείας αὐτῆς, ἥτις ὡς μάγισσα
ἐκάθη, ἐκἀτηγόρου αὐτὴν πρὸς τοὺς ὡς ἔχου-
σαν πῆθεν σχέσεις μετὰ τοῦ διαδόλου, καὶ ἐθε-
βαίου ὅτι οὐδέποτε προσέβλεπεν ἄνθρωπον κατὰ
πρόσωπον, καὶ ὅτι οὐδεὶς εἶχεν ἴδει αὐτὴν κλαί-
ουσαν. Ὁ Κέπλερ ἐσπευσεν εἰς βοήθειαν αὐτῆς
καὶ ἠγωνίσθη ἐπὶ πέντε συνεχῆ ἔτη ἵνα σώσῃ τὴν
μητέρα του. Οἱ δὲ καὶ ἐπέδειξαν εἰς τὴν γράψαν
Αἰκατερίνην Κέπλερ πᾶ ἐργαλεία τῆς βασιάνου, ἀ-
πειλοῦντες αὐτὴν, ὅπως τὴν ἐξαγαγὰς εἰς
τὴν ἐξομολόγησιν, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθησαν νὰ κλη-
νήσωσιν αὐτὴν. Ἡ καρτερία αὐτῆς τὴν ἐσωσεν ἀπὸ
τοῦ θανάτου, ἀλλὰ δὲν ἐξήλειψε τὴν εἰς τὸν υἱὸν
αὐτῆς προκαύσαν ἐκ τῆς δίκης αὐτῆς αἰσχύνην.

Ὁ Κέπλερ ἐδρέθη καὶ πάλιν εἰς μεγίστην ἐν-
δειαν, ἀλλ' ἔφερε γενναίως τὴν ἀτυχίαν, καὶ ἐλη-
σύνει τὰ δεινὰ του κατὰφύγων εἰς τὰς οὐρα-
νίας ἐκτάσεις καὶ περιπλανῶν τὰς σκέψεις ἐν τῷ
ἀχανεῖ διαστήματι. ἔνθα ἤκουε δυνάμει τῆς θεο-
πλήκτου αὐτοῦ φαντασίας τὴν ἁρμονικὴν μελω-
δίαν, ἣν παράγει ἡ αἰωνία τῶν πλανητῶν κίνη-
σις. Τὴν μουσικὴν ταύτην τῆς φύσεως ἐπειράθη
ὁ Κέπλερ νὰ ἐκφράσῃ ἐν τῷ περιέρῳ αὐτοῦ βί-
βλῳ *Περὶ ἁρμονίας τοῦ κόσμου*, βιβλίῳ παρα-
δόξῳ ἐν τῷ τῷ δαιμόνιον τοῦτο πνεύμα ἀποπλα-
νᾶται ἐν μέσῳ ἰδεῶν φαντασιωδῶν, ἀλλ' ἐνίστα-
ται ἐμπροσθέν ὑπ' ἀληθῶς μεγαλοφυΐας, διαφω-
τίζον αἰφνης τὸ ζοφερότατον σκότος. Ἐν τέλει
τοῦ συγγράμματος τούτου ἐπ' ἀνέργεται εἰς τὴν
ἀκριβῆ τῆς ἐπιστήμης γλῶσσαν καὶ ἀποκαλύπτει
τὸν νόμον, ὅστις συνδέει πάντα τὰ στοιχεῖα τοῦ
ἡμετέρου συστήματος, καὶ συσχετίζει τοὺς μεγα-
λοὺς ἄξονας τῶν πλανητῶν πρὸς τὴν διέκκρι-
σιν τῶν περιτροπῶν.

Ὁ Κέπλερ ἐν μέσῳ τῆς ἡδονῆς, ἣν ἐκ τῆς ποι-
αυτῆς μελέτης ἀπῆλκυε, σικρίας μόνον ἐγεύετο
ἐν τῷ ὕλικῳ βίῳ. Ὁ Φερδινάνδος τῆς Αὐστρίας,
διὰ λόγους τοῦ ἔργου ἀποθανόντος αὐτοκράτορος Μα-
θία, ἠθέλησε νὰ ἐξοντώσῃ ἐν Στουβία τὸ θρησκευ-
μα τῶν διαμαρτυρουμένων. Ὁ Κέπλερ ἀναγκασθεὶς
καὶ πάλιν νὰ ἀφήσῃ τὸν οἶκόν του, κατέλειπε τὴν
Αὐστρίαν, καὶ διετέλεσεν ἐπὶ τινὰ χρόνον πλησίον
τοῦ δουκὸς Wallenstein ἐνδὲς τῶν στρατηγῶν τοῦ
Τριακονταετοῦς πολέμου. Ἐλθὼν εἰς δεῦτερον γὰ-
μόν μετὰ τῆς Σουαβίας Ρίτσιγκερ, ἀπέκτησεν
ἐπὶ τὰ τέκνα, καὶ δὲ ἀνάγκη τοῦ καθ' ἡμέραν βίου
τὸν ἐβίασαν εἰς συχνὰς περιουσίας. Ἀναγκαζόμε-
νος νὰ ζητῇ ἀδιαλείπτως τὴν πληρωμὴν τῶν δ-
φειλόμενων αὐτῷ χρημάτων ἐκ τῶν καθυσπερούν-
των μισθῶν, ἐξήντησε τὰς δυνάμεις αὐτοῦ καὶ
ἠσθένησεν, ἀπέθανε δὲ ἐν ἡλικίᾳ πενήτηκοντα ἐν-
νέα ἐτῶν. Τὰ ὅσα αὐτοῦ κενύονται ἐν τῇ ἐκκλη-

1. 1618—1648, μετὰ τῶν διαμαρτυρουμένων ἡγε-
μόνων τῆς Γερμανίας καὶ τοῦ αὐτοκράτορος καὶ τῶν κα-
θολικῶν ἡγεμόνων. Διὰ τοῦ πολέμου τούτου οἱ διαμαρ-
τυρούμενοι ἀπέκτησαν τὴν ἐλευθερίαν τῆς συνειδήσεως.

σίᾳ τοῦ ἁγίου Πέτρου ἐν Ρατισβόνῃ. Ὁ ἐπι-
κεκτομένος τὸν τάφον αὐτοῦ ἀναγινώσκει τὸ ἐ-
ξῆς ἐπιτύχιον, τὸ ὅποιον ὁ ἴδιος συνέθετε. «Κα-
τεμέτρησα τοὺς οὐρανούς, νῦν δὲ καταμετρῶ τὰ
σκότη τῆς γῆς. Ὁ νοῦς εἶναι θεός. Ἐνταῦθα κεί-
ται μόνη ἡ σκία τοῦ σώματος».

Οὕτως ἀπέθανεν ὁ Κέπλερ, ὁ πολυμήτρης ἄνθρω-
πος ἐν πρώτῃς ἀφετηρίαις ἠλπίσεν ἐν τῇ περὶ
τὸν κόσμον μελέτῃ νὰ λύσῃ τὸ αἰνίγμα τῆς φύ-
σεως. Καθ' ὅλον αὐτοῦ τὸν βίον, ἡ ὁρμή τῆς φυ-
χῆς τοῦ τὸν φέρει πρὸς τὴν ἀλήθειαν. Ἡ περι-
γεια ἀδιαλείπτως τὸν κινεῖ, οὐδέποτε δὲ τὴν τυ-
φλοὶ ἢ ὑπεροψίᾳ. Ἐπερὶ τῆς καὶ πολυμήτρης ὦν
ὁσάνκις ἐρευνᾷ, λέγει ὁ κ. Bertrand, ὁ Κέπλερ γί-
νεται μετρίων καὶ ταπεινὸς ὁσάνκις εὐρίσκει.
Ἐν τῇ χαρᾷ τοῦ θορύβου τὸν θεὸν μόνον δο-
ξάζει. Ἡ μεγάλη αὐτοῦ ψυχὴ ἐστρεφίτο φιλοδο-
ξίας καὶ ματαιότητος, οὕτε δὲ τὰς τιμὰς ἐπε-
θύμησεν οὕτε τὰς ἐπεφνησίας τῶν ἀνθρώπων.
Ἡ δόξα αὐτοῦ εἶναι ἐγγεγραμμένη ἐν τῷ οὐρανῷ.
αἱ πρόδοι τῆς ἐπιστήμης δὲν δύνανται νὰ με-
ώσωσιν οὕτε νὰ ἀμαυρώσωσιν αὐτὴν, οἱ δὲ πλα-
νῆται διὰ τῆς σταθερᾶς διαδοχῆς τῶν κανονικῶν
αὐτῶν κινήσεων μαρτυροῦσιν αὐτὴν εἰς αἰῶνα τὴν
ἀπάντα.

Εἰς τὸν ἐκτὸν τόμον τοῦ βιβλίου Σ. Σουτσερο
ἐκδόσεως τοῦ 1873.

ΕΝ ΦΙΛΗΜΑ
Νεαρός τις φοιτητὴς τοῦ Πανεπιστημίου τῆς
Οὐψάλας, υἱὸς πτωχῆς χήρας, ἐπεριπάτει ἐν δι-
μοσίᾳ κήπῳ ὡραίᾳ πινὰ πρῶτον Κυριακῆς μετὰ
τινῶν συμφοιτητῶν του ἐφλυάρουν δι' οἱ νεανίαι
ζωηρότατα, ὅτε παρετήρησαν ἐρχομένην πρὸς τὰ
μέγας τῆς δεινροστομίας ἄρου αὐτοῖς ἵσταντο
τὴν θυγατέρα τοῦ πρυτάνεως τοῦ Πανεπιστημίου
ου, νεάνιδα εὐειδεστάτην, ἥτις κατ' ἐκείνην τὴν
συνγμὴν μετέβαινε εἰς τὴν ἐκκλησίαν μετὰ τῆς
παιδαγωγῆς τῆς.

Ἀκρῆς οὖν υἱὸς τῆς χήρας ἀνέκραξεν «Εἰ μὴ βέ-
βαιος ὅτι ἡ κόρη αὐτῆς θὰ μοι ἐδίδεν ἐν φίλημα».

Οἱ σύντροφοί του ἐννοεῖται ἀνεκράχασαν, εἰς
δ' ἐξ αὐτῶν, πλούσιος φοιτητὴς, ἀπῆντησεν.

— Εἶν' ἀδύνατόν· Εἶσαι ἐντελὴς ξένος πρὸς
αὐτὴν, καὶ θέλεις . . . καὶ μάλιστα εἰς δημό-
σιον μέρος . . . Εἶναι ἀνόητον καὶ νὰ τὸ φαντα-
σθῇς ἄν.

— Καὶ ὅμως ἐπιμένω εἰς ὅ, τι εἶπα, ἀνταπῆν-
τησεν ὁ ἄλλος.

— Αἱ λέξεις αὐταὶ ἠρέθισαν ἔτι μᾶλλον τὸν πλού-
σιον φοιτητὴν, ὅστις πᾶντα τῷ ἐπρότεινε σπου-
δαῖον στοίχημα, βέβαιος ὡν ὅτι οὕτω ὁ πτωχὸς
συμφοιτητὴς του δὲν ἤθελε ἄν τολμήσει νὰ ἐ-
πυχεύσῃ τὸ πᾶν διὰ νὰ μὴ χάσῃ τυχὸν τὸ
στοίχημα, πλὴν,

— Δέχομαι τὸ στοίχημα, ἀνέκραξεν οὗτος
ἀνεπίστως ἐν τῷ ἄμα δὲ, εὐθὺς ὡς ἡ κόρη καὶ
ἡ παιδαγωγὸς τῆς διῆλθον πλησίον τῶν νέων,
ἀφῆκε τοὺς συντρόφους του καὶ ἠκολούθησε τὰς

δύο κυρίας μετὰ τινὰ βήματα προσήγγισαν αὐ-
τὰς εὐπρεπῶς, αὐταὶ δὲ ἐστάθησαν τότε δι' ὅ-
ρους καὶ τόνου φωνῆς ταπεινοῦ, ἀλλὰ καὶ εἰλι-
κρῖνους, ἀπευθυνόμενος πρὸς τὴν κόρην, ἥτις εἶπεν·

— Ἐξαρτάται ἐντελὴς ἀπὸ υἱάς, δεσποίνης,
νὰ καταστῶ εὐτυχής.

— Πῶς τοῦτο; ἠρώτησεν ἡ κόρη ἐκπληκτος.

— Εἶμαι πτωχὸς φοιτητὴς, υἱὸς χήρας. Ἐν
συγκατατίθεσθε, δεσποίνης, νὰ μοι δώσῃτε ἐν φί-
λημα, θὰ κερδίσω σπουδαῖον, χρηματικὸν ποσόν,
ἀντικείμενον ἐνὸς στοίχηματος, τὸ ὅποιον θὰ μοι
ἐπιτρέψῃ νὰ ἐξακολουθήσω τὰς σπουδὰς μου, καὶ
θὰ ἀπαλλάξῃ ἐνταῦτ' ἐν τῇ ἀτυχῇ μητέρα μου
ἀπὸ τόσας ἀνησυχίας.

— Ἐν ἡ εὐτυχία σας ἐξαοχτάται ἀπὸ τόσον
μικρὸν πᾶνμα, προθύμως δέχομαι τὴν παρά-
κλησίν σας, ἀπῆντησεν ἡ ἀθώα κόρη ἐν τῷ ἄμα
δὲ ἐρυθρίωσα τῷ ἔδωκε φίλημα ἐπὶ τῆς παρειάς.
Μετὰ τοῦτο ἀρεσέστατα εἰσῆλθεν εἰς τὴν ἐκκλη-
σίαν, ἐπιστρέψασα δὲ κατόπιν εἰς τὴν οἰκίαν τῆς
διηγήθη εἰς τὸν πατέρα τῆς τὴν παράδοξον συν-
άντησιν τῆς.

Τὴν ἐπομένην ὁ πρύτανης τοῦ Πανεπιστημίου
ἐκάλεσε παρ' ἐκείνῳ τὸν πολυμήτην φοιτητὴν, πε-
ριέρχους νὰ γνωρίσῃ αὐτὸν ἐκ τοῦ σύγγγους παρ-
θῆς ὅπως διετέλῃ ὑπὲρ αὐτοῦ εὐνοϊκώτατα, καὶ
τοσοῦτον ἐθέλχθη ἐκ τῆς καθόλου σεμνῆς καὶ
κοσμίας αὐτοῦ συμπεριφορᾶς, ὥστε τὸν προσεκά-
λεσε νὰ γευματίσῃ παρ' ἐκείνῳ δις τῆς ἐβδομάδος.

Μετὰ ἐν περίπου ἔτος ἡ κόρη τοῦ πρυτάνεως
ἐνυμφεύθη τὸν φοιτητὴν, ὃν αὐτὴ εἶχε κατὰσχῆσαι
πλούσιον, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς κατέστησε τὴν σύζυ-
γόν του εὐτυχῇ, καὶ ἐπὶ ζῆλον ἡτοίμασεν αὐτῇ
θεσὶν ἐν τῇ κοινῇ, διότι ὁ πτωχὸς ἐκεῖνος φοι-
τητὴς εἶναι τὴν σήμερον εἰς τῶν ἐπιφανεστάτων
φιλόλογων τῆς Σουηδίας.

[Frédéric Bremer].

N^o.

ΣΤΑΦΥΛΟΘΕΡΑΠΕΙΑ

Ἀμπελοθεραπεία ἢ μᾶλλον σταφυλοθεραπεία
ἐπιστημονικῶς ὀνομάζεται ἡ διὰ τῶν σταφυλῶν
γινόμενη θεραπεία, ἐν πολλῇ χρήσει οὕτα ἐν Ἑλ-
βετίᾳ καὶ Γερμανίᾳ. Ἀπὸ δὲ ὁ εἰς τὴν θεραπείαν
ταύτην ὑποδαλλόμενος ἀσθενὴς τρώγει καθ' ἑκά-
στην ἡμέραν πρὸς 150 δράμια σταφυλῶν, καὶ μετὰ
παρέλευσιν δύο ὡρῶν ἄλλα τόσα δράμια καὶ ὁ-
λίγον τι περισσότερα. Τὴν μεσημβρίαν γευματί-
ζει τρώγων κρέας βόειον ἢ πρόβειον, βραστὸν ἢ
τῆς ἐσχάρας, ἄρτον ἑωλον καὶ οὐχὶ νωπὸν, καλῶς
ἐψημένον, καὶ ποτῆριον οἴνου γενναίου, τουτέστι
καλοῦ καὶ δυνατοῦ. Ἀπαγορεύονται ἐν γένει τὰ
χορταρικά, ἐξαιρουμένων ἐνίοτε τῶν γεωμήλων
καὶ τῶν δαυκίων. Τὸ ἀπόγευμα περὶ τὴν 4 ὥραν
ὁ ἀσθενὴς τρώγει μίαν ὀκτὼν σταφυλῶν, καὶ τὴν
ἐσπέραν δειπνεῖ βοφῶν ζωμὸν καὶ ἔπειτα τῆρον
μετ' ἄρτου λευκοῦ. Μετὰ πᾶσαν δὲ δόσιν στα-
φυλῶν ὁ ἀσθενὴς πρέπει νὰ περιπατῇ ἐπὶ ἡμί-

σειαν ὥραν μέχρι μίας. Νὰ ἀπέχῃ δὲ ὅλην τὴν
ἡμέραν οἴου δῆποτε ποτοῦ, νὰ μὴ πίνῃ τίποτε
ὕσον καὶ ἄν διψᾷ.

Ἐννοεῖται δὲ ὅτι τρώγων τὰς σταφυλάς ὀφεί-
λει νὰ μὴ καταπίνῃ τὸν φλοιὸν καὶ τὰ γίγαρτα
τουτέστι τοὺς κόκκους αὐτῶν, διότι δυσχώνευτα
ὄντα ἀδίκως καὶ ἀνωφελῶς βαρύνουσι τὸν στο-
μάχον.

Ἡ θεραπεία αὕτη διαρκοῦσα 4 ἢ 5 ἐβδομάδας
πολλὰκις τροποποιεῖται κατὰ τὰ ἀποτελέσματα
ἅτινα θέλει τις νὰ λάβῃ. Διότι ὁ ἀσθενὴς δύνα-
ται νὰ τρώγῃ, ὡς εἴπομεν, τὴν ἡμέραν μίαν ὀκτὼν,
ἢ καὶ νὰ μὴ τρώγῃ τίποτε ἄλλο ἢ μόνον στα-
φυλάς καὶ ἄρτον ἑωλον καθ' ὅλον τὸ διάστημα
τῆς θεραπείας.

Οἱ Ἑλβετοὶ καὶ Γερμανοὶ ἱατροὶ ἔχουσι μεγί-
στην πίστιν καὶ ὑπόληψιν εἰς τὴν σταφυλοθερα-
πείαν, διὸ καὶ κατ' ἔτος πληθεὺς ἀσθενούντων
συρρεῖ εἰς Δουρκελάν, Γλεισβάιερ, Κρόνσναχ,
Γρύνβερην, Σαίγγουα κλπ., πρὸς ἀπαλλαγὴν
τῶν κατατρυχουσῶν αὐτοῦ ἀσθενούντων. Ἀλλ' ἐν
Γαλλίᾳ πολλοὶ ἱατροὶ θεωροῦσι τὴν διὰ σταφυ-
λῶν θεραπείαν ὡς φαντασιωδὴς τι, καὶ ἐξηγοῦσι
τὰ ὑπ' αὐτῆς δῆθεν γινόμενα θαύματα ὡς ἀπλοῦν
ἀποτέλεσμα τῆς ἀλλαγῆς τοῦ αἵματος, τῆς διαί-
της κλπ. Ἀλλὰ πλανῶνται ὅμως, διότι ὀφείλουσι
νὰ ἐξετάσωσι καλῶς τὸ πᾶν καὶ νὰ ἀναγνω-
ρίσωσιν ὅτι ἡ θεραπεία αὕτη ὠφελεῖ τὰ μάλιστα
εἰς τινὰς ἀσθενείας.

Πᾶσαι αἱ σταφυλαὶ δὲν ἔχουσι τὴν αὐτὴν σύ-
στασιν· διὸ αἱ μὲν αὐτῶν εἶνε διουρητικαὶ καὶ
κινητικαὶ, αἱ δὲ στυπτικαὶ καὶ τονωτικαὶ, αἱ δὲ
μοσχοσταφυλαὶ εἶνε ἐρεθιστικαί. Πρέπει λοιπὸν
ἐν τῇ σταφυλοθεραπείᾳ νὰ μὴ παραβλέπωμεν τὰς
διαφόρους ταύτας τῶν σταφυλῶν ιδιότητάς· διότι
ὁ καρπὸς οὗτος ὅτε μὲν προξενεῖ τακτικὴν τινα
κένωσιν, ὅτε δὲ ἐπενεργεῖ ἐπὶ τοῦ πεπτικοῦ σω-
λήνος τονωτικῶς καὶ μάλιστα στυπτικῶς.

Ὅπως δῆποτε δὲ ἐν πάσῃ περιστάσει ἡ στα-
φυλὴ εἶνε τροφή τελεία, περιέχουσα ἐν οὐ μικρᾷ
ἀναλογία πάντα τὰ στοιχεῖα τὰ ἀπαραίτητα εἰς
τὴν καλὴν θρέψιν, καὶ τὰ ἄλλα τὰ συντελοῦντα
εἰς τὸν σχηματισμὸν τῶν στερῶν καὶ τῶν ὕδα-
των τοῦ σώματος.

Ὡς δὲ ὀρθότατα παρετήρησαν οἱ κκ. Λι-
τραίος καὶ Ροβίνος, ἡ σύνθεσις τοῦ ποῦ τῆς στα-
φυλῆς εἶνε λίαν παρεμφερὴς πρὸς τὴν τοῦ γυναι-
κείου γάλακτος, δι' οὗ καὶ μόνου τὸ νεογνὸν
τρέφεται καὶ αὐξάνει κατὰ τὴν πρώτην αὐτοῦ
ἡλικίαν. Τὰ δὲ εὐάρεστα καὶ ἄμεσα ἀποτελέσματα
τῆς σταφυλοθεραπείας εἰς τὴν σύνθεσιν ταύτην
ἴσα ἴσα ὀφείλονται. Εὐθὺς τὰς πρώτας ἡμέρας
τῆς θεραπείας ἡ κυκλοφορία τοῦ αἵματος ἐπιτα-
χύνεται, τὸ πρόσωπον χρωματίζεται, καὶ αἱ-
σθημα εὐεξίας καὶ δυνάμεως μεταδίδεται εἰς τὴν
οἰκονομίαν. Αἱ ἐκκρίσεις αὐξάνονται, καὶ μετ' οὗ
πολύ ἐπέρχεται εὐκοιλιότης μᾶλλον ἢ ἥττον ἄ-

φθονος, ἀλλ' ἥτις ὁμῶς ταχέως μετρίάζεται, χωρὶς νὰ εἶνε ἀνάγκη νὰ μεταβάλῃ τὴν διαίταν. Μετὰ τὰ πρῶτα δὲ ταῦτα ἀποτελέσματα ἐπέρχεται ἡ ξηρομειώσις μεταβολῇ αἱ βυτίδες τοῦ δέρματος ἐξαιεῖσθαι κατὰ μικρὸν, καὶ ὁ σταφυλοφάγος παχύνεται τρόπον τινα διὰ μιᾶς· ἀλλὰ τὸ πάχος τοῦτο δὲν γίνεται ὑπέρμετρον· διότι ὡς τὸ σῶμα ἐφθασεν εἰς τὴν κατάστασιν ταύτην ἥτις εἶνε ἀποτέλεσμα τῆς κανονικῆς μεταβολῆς τῶν τροφῶν, ἡ ὁργανικὴ κατάστασις μένει σπᾶσιμος, καὶ ἐπέρχεται ἰσορροπία διὰ τῆς μέτριας εὐκρολιότητος καὶ τῆς ἀναλόγου αὐξήσεως τῶν ἐκκρίσεων.

Ἐν κεφαλῇ ἡ σταφυλοθεραπεία συντελεῖ πρὸ πάντων εἰς τὴν καταστολὴν τοῦ γενικοῦ ἐρεθισμοῦ, τὴν ἀναζωογόνησιν τῆς αἵματος, τὴν τακτοποίησιν τῶν γαστροεντερικῶν λειτουργιῶν καὶ τὴν τροποποίησιν τῶν ἐκκρίσεων. Ὅθεν ὠφελεῖ τοὺς ἀδυνάτους ἐν γένει, τοὺς πάσχοντας παθήσεις τινὰς τοῦ στομάχου καὶ τοὺς ὑποχονδριακούς.

Εἰς ἱατρος.

ΝΟΗΜΟΣΥΝΗ ΦΩΚΗΣ.

Μέχρι τοῦδε ἐγνωρίζομεν πολλῶν εἰδῶν κινήτηριους δυνάμεις, εἴτε μέσθι ποδὲς κίνησιν καὶ μεταφορὰν ἀντικειμένων, ἀλλ' οὐδεὶς ποτε βεβαίως ἐφαντάσθη παρόμοιον τι ἐκείνου, τὸ ὁποῖον θ' ἀναγράψωμεν ἐνταῦθα. Ἐν τούτοις αὐτόπτης μάρτυς ἀφηγεῖται αὐτὸ ἐν τῇ εἰκονογραφικῇ ἐφημερίδι τοῦ Λονδίνου The Graphic, ἥτις παραθέτει καὶ εἰκονογραφίαν τοῦ πράγματος.

Πρόκειται περὶ φώκης παιδαγωγίας, ἥτις ἐπὶ μακρὸν ἐξστέθη ἐν τῇ βρετανικῇ πρωτευούσῃ. Ἡ φώκη αὕτη προσδεδεμένη διὰ σχοινίου εἰς τὴν πρῶταν μικρὰς λέμβου, ἥς ἐπιβαίνει νέος τις πηδαλιούχος, ἔλκει αὐτὴν θαυμασίως, μένουσα πάντοτε εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ὕδατος ἐντὸς μεγάλης δεξαμενῆς, ἐν ᾗ ἐγίνοντο τὰ πειράματα. Ἐκπληξὴν δ' ἐκίνει ἡ εὐπίθεια, μεθ' ἧς τὸ ζῶον ὑπῆκουεν εἰς τὴν φωνὴν τοῦ ὀδηγοῦντος αὐτοῦ. Οὐ μόνον δὲ τοῦτο, ἀλλὰ καὶ ἄλλα οὐχ ἥττον περίεργον δείγμα τῆς νοημοσύνης αὐτῆς παρέσχεν ἡ ἐν λόγῳ φώκη. Ἀφοῦ ἔσυρε τὴν λέμβον, ἔθεσαν μετὰ τῶν πτερυγίων αὐτῆς κιθάραν, ἐκπληκτοὶ δ' οἱ θεαταὶ ἤκουσαν ἀντηχοῦσας τὰς χορδὰς τοῦ ὄργανου, ὅπερ ἐπληττεν ἡ φώκη διὰ τῶν πτερυγίων αὐτῆς.

Κυρία Ζ*.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Βιβλιοπώλης τις, κατατεθλιμμένος, ὅτι ἐξετύπωνεν ἰδίαις δαπάναις ὀγκώδεις βιβλίον, οὗ τινος μόνον τέσσαρα ἀντίτυπα εἶχον πωληθῇ, ἔκαμε πικρὰ παράπονα πρὸς τὸν συγγραφέα, ἐκτὸς δ' ἄλλων θανασίμων προσβολῶν, τὸν εἶπεν ὅτι οὐδὲ τὸν ἄρτον τοῦ ἐκέρδαιεν ἀπὸ τὰ βιβλία του. Ἰσχυρότατον ῥάπισμα, καταθραύσαν ὁδόντας τινὰς τοῦ βιβλιοπώλου, ὑπῆρξεν ἡ μὴν ἀ-

πάντησις τοῦ ὑπερηφάνου συγγραφέως. Ὁ βιβλιοπώλης ἐνήγαγε τὸν συγγραφέα εἰς τὸ δικαστήριον, ὃ δὲ συγγραφεὺς ἔλαβε τὴν ἐξῆς ἐπιτυχὴ ἀπολογία, ἥτις ἐκίνησεν εἰς γέλωτα τοὺς δικαστάς, τὸ ἀκροατήριον, καὶ αὐτὸν ἀκόμη τὸν ἐνῆγοντα. «Κύριοι, εἶπεν, ὁμολογῶ, ὅτι ἐπῆρα τὸ πρᾶγμα ὀλίγον τι θερμότερον τοῦ ἵκοντος. Τοῦ ἔθους δὲ ὁδόντας τινὰς. Ἀλλ' ἐπὶ τέλους δὲν βλέπω καὶ εἰς τί συνίσταται τὸ μέγα τοῦτο κακόν. Τὰ βιβλία μου, λέγει, δὲν τοῦ δίδουν ἄρτον. Οἱ ὁδόντες ἄρα εἶνε περὶ τοὺς εἰς ἄνθρωπον, ὅστις δὲν ἔχει τι νὰ φάγῃ».

Πρὸ μικροῦ ἀπεβίωσεν ἐν Βερολίνῳ ὁ ἐκδότης τῆς γνωστῆς σατυρικῆς ἐφημερίδος K. Ladernach Χόφμαν. Ἐκ τῶν πολλῶν ἀνεκδότων, ἅτινα περὶ αὐτοῦ διηγούνται αἱ γερμανικαὶ ἐφημερίδες, μεταφέρομεν τὸ ἐπόμενον. Ἀγνωστὸς τις ἐζήτησέ ποτε παρ' αὐτοῦ 300 φράγκα, ὑποχρνούμενος ὅτι θὰ τῷ ἀποδώσῃ αὐτὰ μετὰ 48 ὥρας ἀφύκτως. «Δὲν θὰ ἐπιθυμῆτε βεβαίως, εἶπεν ὁ αἰτών, νὰ με ἀναγκάσῃτε νὰ καταφύγω εἰς τοκογλύφον, ὅστις θὰ ἀπαιτῇ 120 τ. ο) κατ' ἔτος». — «Πῶς, εἶπεν ὁ Χόφμαν μετ' ἀγανακτήσεως, ὑπάρχουσιν ἀκόμη ἐν τῇ κοινωνίᾳ τοιαῦτα βδέλλαι;» Ἐπειτα ὁμῶς σκερθεὶς ὀλίγον, «Τὸ κάτω, κάτω, τῷ λέγει, πρέπει ὁ κόσμος νὰ κερδαίνῃ τὸν ἄρτον του. Ἀκούσατε! 120 τ. ο) κατ' ἔτος εἶναι 10 τ. ο) κατὰ μῆνα, ἥτοι 2 1/2 τ. ο) κατ' ἑβδομάδα, διὰ δὲ 48 ὥρας ὁ τόκος ἐπὶ 300 φράγκων εἶνε δύο φράγκα καὶ δεκαπέντε λεπτά. Λάβετε τὸ ποσὸν τοῦτο καὶ δανεισθῆτε παρὰ τοῦ ἀρχαίου τοκογλύφου τὰ 300 φράγκα».

Ὁ αἰτών ἀπῆλθε κατησχυμένος.

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ

Ἀγγλος τις διηγείτο, ὅτι ἐσπέραν τινα θυελλώδη, καθ' ἣν ὥραν ἔμελλε νὰ λάβῃ τὸ τέτον μετὰ τῆς σύζυγος του, κερκυνὸς ἐνσκήψας εἰς τὸν θάλαμον ἀπετέφρωσε τὴν ἀτυχὴ σύζυγόν του.

— Ὡ θεέ μου! ἀνεφώνησέ τις τῶν ἀκροωμένων, καὶ τί ἐκάματε; τί εἵπετε;

— Ἐβρουσά τὸν κώδωνα, ἐξηκολούθησε ψυχρῶς ὁ Ἀγγλος, καὶ εἶπα: «Τζὼν, σάρωσε τὴν στάκτην τῆς μιλαίδης».

Ἡρωτάτο νέος τις τί κατόρθωμα ἔκαμεν εἰς τὸν πόλεμον.

— Ἐκοψα, εἶπεν ἐκεῖνος, τοὺς πόδας ἐνὸς ἐχθροῦ.

— Καὶ διατί δὲν τοῦ ἐκόψατε μᾶλλον τὴν κεφαλὴν;

— Διότι ἦτο ἤδη κομμένη.

ΙΩΝΑΣ.

ΛΗΘΕΙΑΙ

* Ἀφ' οὗ ὁ κόσμος ἐδοκίμασε πολλῶν εἰδῶν ἰσότητος, ἐκράτησε τὴν πλέον ἐπικίνδυνον, τὴν

πλέον δλεθρίαν πασῶν, τὴν ἰσότητά τῶν δαπανῶν, τὴν ἰσότητά δὲ τῆς ἀθλιότητος, τὴν ἰσότητά τῶν φροντίδων, τῆς πλεονεξίας, τῆς ἀρπαγῆς. Ὅθεν καὶ τὴν σήμερον τὸ τρίτον ἐνικὸν πρόσωπον τοῦ ῥήματος ἔχω ἀντικατέστησε τὸ ἀντίστοιχον τοῦ ῥήματος εἰμί. Ἐάν ἐρωτήσῃς τινὰ, «Τί εἶνε αὐτὸς ἐκεῖ;», σοὶ ἀποκρίνεται, «Ἐρεῖ πενήντα χιλιάδας δραχμὰς εἰσόδημα κατ' ἔτος». Εὖρε λοιπὸν τὴν κατὰ γράμμα ἐφαρμογὴν τοῦ τῷ ἀρχαίῳ ἰταλικῷ λόγιον: Chi non ha non è (ὅστις δὲν ἔχει δὲν εἶνε).

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Καθ' ὅλην τὴν Βαυαρίαν ἐτελέσθησαν ἐσχάτως ἐορταὶ ἐπὶ τῇ ἐπτακοσιετηρίδι τοῦ ἡγεμονεύοντος οἴκου Βίττελσβαχ. Μέλη τοῦ οἴκου Βίττελσβαχ ἀπαντῶσιν ἤδη κατὰ τὸν 9 αἰῶνα μ. Χ. Σποραδικῶς δὲ μέχρη τοῦ 16 αἰῶνος ἀπαντῶσιν ἐν τῇ γερμανικῇ ἱστορίᾳ οἱ Βίττελσβαχ. Ἐκτοτε ὁμῶς ὁ οἶκος οὗτος ἐν συνεχείᾳ ἡγεμονεῖ (ἥτοι ἐπὶ ἐπτακόσια ἔτη) ἐν Βαυαρίᾳ. Κατ' ἐξοχὴν φιλόμουσοι οἱ Βίττελσβαχ ὑπεστήριζαν ἀείποτε τὰ γράμματα καὶ τὰς καλὰς τέχνας. Τῆς ἀναγνώσεως τῆς «Ἑστίας» ἀρκεῖ νὰ μνημονεύσωμεν τὸν αἰδιδίμον βασιλέα τῆς Ἑλλάδος Ὀθῶνα καὶ τὸν φιλέλληνα αὐτοῦ πατέρα Λουδοβίκον Α' βασιλέα τῆς Βαυαρίας, πρὸς δὲ ἰδίᾳ ὀφείλεται ἡ νῦν διακεκριμένη θέσις τῆς περικαλλοῦς πόλεως τοῦ Μονάχου ἐν ταῖς ἐπιστήμαις καὶ ταῖς καλαῖς τέχναις διὰ καὶ ἐκεῖνος μὲν ἐπεκλήθη νέος Περικλῆς, αὕτη δὲ γὰρ Ἀθῆναι ὠνομάσθη. Ὁ νῦν βασιλεύων Λουδοβίκος Β', ὅστις ἐμμανῶς ἀγαπᾷ τὴν μουσικὴν, δὲν συγκατετέθη νὰ διακριθῇ ἡ ἐορτὴ τῆς ἐπτακοσιετηρίδος διὰ πομπῶν καὶ δαπανηρῶν ἐπιδείξεων τὴν ἐπιθυμίαν αὐτοῦ, ὅπως τὰ ὑπὸ τοῦ κράτους καὶ τῶν δήμων εἰς πανηγύρεις ὁρισθέντα μεγάλα χρηματικά ποσὰ χρησιμεύσων εἰς ἵδρυσιν μεγάλου φιλανθρωπικοῦ καταστήματος ἐν Μονάχῳ, ὃ βαυαρικὸς λαὸς ἐδέξατο εὐγνωμονῶν δὲν ὠκνησεν ὁμῶς νὰ ἐπιδείξῃ τὰ αἰσθητά αὐτοῦ διὰ δοξολογιῶν, φωταψιῶν, ἐπιστήμων συμποσίων κλ.

Αἱ γερμανικαὶ ἐφημερίδες ἀγγέλλουσιν, ὅτι ἐν Βερολίνῳ διατρίβει κατ' αὐτὰς Ἀγγλος τις, ἐλθὼν πρὸς τὸν σκοπὸν νὰ προσφέρῃ τῷ αὐτοκράτῳ ὠρολόγιον μικροσκοπικόν, ὅπερ ὁ ἴδιος κατεσκεύασεν. Εἶνε δὲ τοῦτο, τὸ μικρότατον ὠρολόγιον ἐν τῷ κόσμῳ ἔχει μέγεθος ἀργυροῦ εἰκοσαλέπτου, καὶ ἀφοῦ προφυλαχθῇ διὰ χρυσοῦ πώματος, θέλει δεθῇ ἐντὸς δακτυλίου εἰς τόπον σφραγίδος.

Ὁ Ἀγγελοφάρος τῆς Δρέσδης (Dresdener Anzeiger), γράφει ὁ «Αἰὼν», ἐτέλεσε τῇ 1 Σεπτεμβρίου ε. ε. τὴν ἑκατοστὴν πεντηκοστὴν ἐπέτειον τῆς συστάσεως αὐτοῦ. Κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἐξέδωκε φύλλον ἐορταστικόν, περιέχον τὴν ἱστορίαν τῆς ἐφημερίδος καὶ δοκίμια ἐκ τῶν προη-

γουμένων ἐτῶν, πρὸς δὲ καὶ πανομοιότυπον τοῦ πρώτου φύλλου, φέροντος χρονολογίαν 1 Σεπτεμβρίου 1730. Τοῦ φύλλου τούτου μεταφράζομεν ὀλόκληρον τὸν περίεργον τίτλον: «Τῆς βασιλικῆς ἐκλεκτορικῆς, σαξωνικῆς πρωτευούσης Δρέσδης, ἑβδομαδιαῖος Ἀγγελοφάρος, ἥτοι εἰδήσεις περὶ πάντων ὅσων ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τῆς πόλεως πωλοῦσιν ἢ ἀγοράζουσιν, ἐνοικιάζουσιν ἢ ζητοῦσι πρὸς ἐνοικίαν, ἐκμισθοῦσιν ἢ θέλουσιν νὰ ἐκμισθώσων, περὶ ὅσων δανείζουσιν ἢ ἐπιθυμοῦσι νὰ δανεισθῶσι χρήματα, περὶ τῶν ζητούντων ὑπηρέτας ἢ ἀυθεντικούς, περὶ τῶν ἐπιθυμούντων συντρόφους ταξιδίου ἢ νὰ πλείονας, περὶ τῶν θελόντων νὰ εὐρωσι πρόσωπα, ὧν ἀγνοοῦσι τὴν κατοικίαν, περὶ ὅσων ἀπώλεσαν ἢ εὐρὸν τι, περὶ ὅσων ἐτάρησαν, ἐθαπτίσθησαν ἢ συνελθῶσιν κατὰ τὴν παρελθούσαν ἑβδομάδα, περὶ ὅσων ἐπιστρέφουσιν ἀπὸ τὰ ξένα ἢ φεύγουσιν ἀπὸ τὸν τόπον των, πότε ἐρχονται ἢ ἀναχωροῦσι ταχυδρομεῖα ἢ πλοῖα, εἰς ποῖον σημεῖον στέκει ἡ τιμὴ τῶν τροφίμων εἰς τὴν ἀγοράν, καὶ ἐν γένει περὶ παντὸς ἀναγκαίου ἢ χρησίμου εἰς τὸν βίον». Ἐφευρήθη τελευτάων, γράφει ἡ ἐφημερίς Sheffield Telegraph, μέγον ἀπλοῦν καὶ λίαν τελεσφόρον, τὸ ὁποῖον θέλει βεβαίως ἐλαττώσει τὸν ἀριθμὸν τῶν πνιγόμενων. Τὸ μέσον τοῦτο εἶνε χημικὴ τις σκευασία τιθεμένη ὑπὸ τὸ ὑπόρρισμα τοῦ ὑπενδύτου καὶ τοῦ ἐπανωφόριου (habit), ὧν τὸ βάρος αὐξάνει μόνον ὀλίγον, ἀλλὰ δὲν ἀλλοιώνει τὸ σχῆμα. Ἡ σκευασία αὕτη τίθεται ἐπὶ τῶν δύο πλευρῶν τοῦ θώρακος καὶ ἐπὶ τοῦ ἄνω μέρους τῶν νώτων.

Εὐθὺς ὡς πέση εἰς τὸ ὕδωρ ὁ διὰ τοῦ μέσου τούτου ἐφωδιασμένος, τὰ ἐνδύματα αὐτοῦ ῥηκοῦνται, ἡ δὲ καταθύσις ἀποβαίνει ἀδύνατος καὶ ἡ κεφαλὴ μένει ὑπερέχουσα τοῦ ὕδατος. Ἡ ἐφευρέσις αὕτη ἐδοκίμασθη τελευτάων εἰς τὰ λουτρά τῆς Sheffield. Κατ' ἀρχὰς ἐρρίφθησαν εἰς τὸ ὕδωρ δύο τεμάχια ὑφάσματος, ἐν ταῖς πτυχαῖς τῶν ὁποίων εἶχε τεθῇ ἡ σκευασία. Τὸ ὕφασμα, ἐξογκωθὲν ἐν τῷ ἁμα, ἐσχηματίσθη ἐν εἰδεί προσκεφαλαίου καὶ ἐπέπλεεν ἐν τῷ λουτρῷ.

Κατόπιν εἰς τῶν ἀνθρώπων τῶν λουτρῶν ἐνεδύθη ἐνδυμα φέρον τὴν σκευασίαν καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ὑπέβλεπον αὐτὸν εἰς λουτρὸν ἐπαντλήσεως, πρὸς ἀπόδειξιν ὅτι ἡ ἐξογκώσις τῶν ἐνδυμάτων δὲν ἐπέρχεται καὶ ἐκ τῆς καταβρέξεως αὐτῶν ὑπὸ τῆς βροχῆς. Πράγματι δὲ, καίτοι ὁ ἄνθρωπος κατεβράχῃ μέχρι τοῦ δέρματος, οὐδεμίαν ἐπῆλθεν ἀλλοίωσιν εἰς τὰ ἐνδύματα. Ἀλλ' ἅμα ἀκολούθως ἐρρίφθη εἰς τὴν δεξαμενὴν καὶ παραχρῆμα ἀνεφάνη εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ὕδατος ἐνεκα τῆς ἀμέσου ἐξογκώσεως τοῦ ἐνδύματός του.

Σταθεῖς εἰς μέρος τῆς δεξαμενῆς ἔχον βάθος ὑπὲρ τὸ ἀνάστημά του, οὐδαμῶς κατόρθωσε καὶ τοι προσπαθήσας νὰ ἐγγίσῃ τὸν πυθμένα, τὸ δὲ ὕδωρ δὲν ὑπερέβη τὸν πώγωνα αὐτοῦ. Ἐξήτησε

διὰ βλαβίου κινήματος νὰ καταδύσῃ, ἀλλ' ἀνθω-
ρει ἐπανήλθεν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν. Τέλος παρήτη-
σε τὸ ἐνδύμα του, τὸ ὁποῖον εἰλινεν ἐπιπλέον ἐν
τῷ ὕδατι μέχρις οὗ ἀπέσυρξεν αὐτό.

Τελευταῖον ὁ ἐφευρέτης προσήρτησεν εἰς τὴν
συσκευήν του, ἐχούσαν σχῆμα κώντης, περιχειρί-
δος (manche), βάρος μὲν ἑξήκοντος λίτρων ἢ
περιχειρίδι αὐτῇ ἐγγίσταται τὸ ὕδωρ ἐξωγνώθη καὶ
ἐπέπλεον ἐλευθερώσθαι βλάστησεν τὸν πλοῦτον
καὶ ἄλλα δὲ περὶ αὐτὰ ἐπέτυχον πληρέστατα
κινήσαντα λίαν τὸ ἐνδιαφέρον τῶν θεατῶν.

Ὁ ἐφευρέτης ἰσχυρίζεται ὅτι ἡ συσκευή αὐτοῦ
δυνάται νὰ κινήσῃ εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ὕ-
δατος τὸν φέροντα αὐτὴν ἐπὶ μακρότατον, ἐπὶ
40 ἢ 50 βλάς ὥρας. Ἐν τῇ περιπτώσει δ' ἐν τῷ
ὕδατι ἤθελε χάσει τὰς ἀποθήκας, ἡ συσκευή τιθε-
μένη ὑπὸ τὰ νῶτα καὶ ἐκατέρωθεν τοῦ στήθους
σχηματίζει εἶδος προσκεφαλαίου, ἐφ' οὗ δύναται
νὰ στηρίχῃ ἡ κεφαλὴ τοῦ ἐπιπλέοντος.

Ἐάν τῶρα λάβῃ τις ὑπ' ὄψιν τὸν ἀριθμὸν τῶν
κατ' ἔτος πνιγμένων ἐν μόνῃ τῇ Ἀγγλίᾳ, μὴ
περιλαμβανομένης τῆς Σκωτίας καὶ Ἰρλανδίας,
ὅστις κατὰ πιθανὸν ὑπολογισμὸν ἀνέρχεται μέ-
χρι 2,600, θὰ δυνήθῃ νὰ ἐκτιμήσῃ τὴν χρησιμὴν
τῆς νέας ἐφευρέσεως.

Ἐξ ἀξιολόγου βιογραφίας τοῦ πρό τινος
ἀποβιβαστοῦ ἐξάρχου πολιτικοῦ ἀνδρὸς τῆς Ἀγ-
γλίας Στρατηγὸς Κάννινγκ, δημοσιευθείσης ἐν τῷ
Αἰῶνι, ἀποσπῶ τὰ ἐπόμενα: «Κατὰ τὴν ἐξ Ἀ-
θηνῶν διαβάσιν του, ἐπὶ βασιλείᾳ Ὀθωνος, τῷ
ἀπενεμήθη ὁ μεγαλόσταυρος τοῦ Σωτήρος, ὃν ὁ-
μῶς δὲν ἐδυνήθη νὰ δεχθῇ, διότι τοῖς Ἀγγλοῖς
ἀπαγορεύεται νὰ δέχωνται ξένον παράσημον ἀντὶ
τοῦτου δὲ ἐξήχησε μίαν μαρμαρίνην πλάκα ἐκ
τῆς Ἀκροπόλεως, ἣτις καὶ τῷ ἐδόθη, προωρι-
σμένη νὰ καλύψῃ τὸν τάφον αὐτοῦ.

Κατὰ τὰς ἐφημερίδας τῶν Πατρῶν, ἀγγλι-
κὸν ἀτυπώσιον καταπλέον ἐκ Σέττης τῆς Γαλ-
λίας, ἀπῆντησε κατὰ τὸν πλοῦν κιβώτιον ἐπι-
πλέον ἐπὶ τῆς θαλάσσης, ἐπὶ δὲ τοῦ κιβωτίου
ἐπικαθήμενα ἕνα κύναι καὶ μίαν γαλῆν ὁ πλοῖ-
αρχος ἀποστείλας λέμβον διέσωσε τοὺς ἐκ τοῦ
ζωικοῦ βασιλείου τοὺς τοὺς ναυαγούς. Ὑποτίθεται
ὅτι τὸ τε κιβώτιον καὶ τὰ ζῶα ἀνῆκον εἰς πλοῖον
καταποντισθέν.

Ὁ «Κήρυξ τῆς Νέας Ὑόρκης» γράφει ὅτι
ἐσχάτως ἐγενήθη ἐν τινὶ νοσοκομείῳ ἐν Mon-
treal (Καναδά) παιδίον ἔχον εἰς ἐκαστὴν τῶν
χειρῶν ἐννέα δακτύλους, ὧν δύο ἀντίχειρας. Ὅλοι
οὗτοι οἱ δακτύλοι συνέχοντο διὰ μεμβράνης ὡς
οἱ τῶν ποδῶν τῶν νησῶν.

Ὁ ἰατρός τοῦ νοσοκομείου Brunel, ὅστις ἐχώ-
ρισε τοὺς δακτύλους διὰ τομῆς, νομίζει ὅτι τὸ
παιδίον θὰ δύναται νὰ μεταχειρίζεται αὐτοὺς
πάντας, ὅταν ἔλθῃ εἰς ἡλικίαν. Φαντάσθητε ὁ-
ποῖος κλειδοκυμβαλιστῆς ἐπιφυλάσσεται εἰς τὸ
μέλλον!

Τὸ ὑψηλότερον ὄρος τῆς γῆς εἶνε οὐχὶ ὡς
μέχρι τοῦδε ἐπιστεύετο, τὰ Ἰμαλάια, ἀλλὰ τὸ
ὄρος «Ἡρακλῆς» (Hercule) ἐν τῇ Νέᾳ Γουίνεα,
ὅπερ ἔχει ὕψος 32,786 ποδῶν ὑπὲρ τὴν ἐπιφά-
νειαν τῆς θαλάσσης, ἐνῶ ἡ τῶν Ἰμαλαίων κορυ-
φὴ Everest ἔχει μόνον 29,002 ποδῶν ὕψος.

Ὁ λοχαγὸς Eawson, ὅστις ὑπελόγησε τὸ ὕ-
ψος τοῦ «Ἡρακλέους», ἠθέλησε νὰ ἀνέλθῃ εἰς
τὴν κορυφὴν αὐτοῦ, ἀλλὰ φθάσας εἰς ὕψος 25,
314 ποδῶν, ἠνθρῆσθη νὰ ἀπισθοδρομήσῃ με-
γάλῃ δύσπνοια κατέλαβεν αὐτὴν καὶ τὸ αἷμα ἐξ-
ήρχετο ἐκ τῆς ρινὸς καὶ τῶν ὠτων του.

Οἱ ἐτησίως ἀποθνήσκοντες ἐκ τῶν κατω-
κῶν τῆς γῆς ἀνέρχονται εἰς 33 περίπου ἑκατομ-
μύρια, ἥτοι 69 κατὰ πᾶν λεπτὸν τῆς ὥρας.

Εἰς ἈΝΑΓΝΩΣΤΗΣ.

ΜΙΑ ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

[Ἡ ἀγαθοεργία ὑπὸ ὑγιεινὴν ἔποψιν].

Οἱ ἀγαθοεργοὶ σύλλογοι ἐν ταῖς πόλεσι, ἐν δὲ
ταῖς ἐξοχαῖς ἢ φροντίς τῆς ἐπισκέψεως τῶν πτω-
χῶν, τῶν ἀσθενῶν καὶ τῆς ἀπονομῆς παρηγοριῶν
καὶ βοήθημάτων πρὸς αὐτοὺς, παρέχουσιν εἰς
τοὺς μὴ ἔχοντας ἐνασχόλησιν ἢ μὴ ὄντας ἀρ-
κούτως ἀπασχολημένους μέσον ὑγιεινὸν χροῖ-
νον, καὶ μεγάλῃν συνάμα τῆς καρδίας ἱκανο-
ποίησιν. Ἰδίως μετὰ τὰς μεγάλας θλίψεις, ὡς
τὰς προκυπτούσας ἐκ τῆς ἀπωλείας προσώπων
φιλητάων, ἐνίοτε δὲ μετὰ τινι μεταβολῇ σπου-
δαίαν κοινωνικῆς θέσεως ἢ περιουσίας, ἢ ἀγαθοε-
ργίᾳ φέροντα μετ' ἐκείνης τὴν ἀμοιβὴν τῆς καὶ ἐ-
ποβαίνουσα καθ' ἑκάστην γλυκυτέρα εἰς τὸν ἐρ-
γαζόμενον αὐτὴν, καθίσταται μέσον ἰσχυρὸν πρὸς
ἀποκατάστασιν ὑγείας βαθέως βλαβεύσης. Ἡ
δὲ τῆς ἀγαθοεργίας εἶναι εὐρεῖα, ἀνοικτὴ εἰς
πάντας, εἰς τοὺς ἄνδρας, εἰς τὰς γυναῖκας, εἰς
τοὺς γέροντας, εἰς τοὺς νέους, καὶ ἑκαστος κατὰ
τὰς κλίσεις τοῦ δύναται νὰ βαδίσῃ αὐτὴν με-
νός, ἢ, ὅπερ προτιμότερον, συνεταιριζόμενος μετὰ
τινῶν ἀξιοτιμῶν προσώπων. καὶ νὰ ἀφιερώσῃ εἰς
αὐτὴν ὅ, τι δύναται ἐκ τοῦ χρόνου καὶ ἐκ τῆς πε-
ριουσίας του. Δύναται νὰ βεβαιώσῃ ὑπὸ ἱατρικὴν
ἢ ἑποψιν τοὺς ἀκολουθήσοντάς τὴν συμβου-
λὴν ταύτην, ὅτι τοῦ χρόνου καὶ τοῦ χρημάτων
τούτου γενήσεται ἀρίστη χρῆσις, καὶ ὅτι τοσαῦτα
θετηθήσονται ταῦτα ἐπὶ ἀδρῶ τόκῳ, μάλιστα
ἐάν ἐπιμεινῶσιν εἰς τὴν ὁδὸν ταύτην καὶ ἐάν κα-
ταστήσῃ τὴν ἀγαθοεργίαν ἐπιούσιον καθήκον
μηδέποτε διακοπτόμενον. Θέλουσιν οὕτως εὐρεῖν
ἐν αὐτῇ φάρμακον κατὰ τῆς ἀνθυμίας ἐκείνης τοῦ
πνεύματος καὶ τῆς καρδίας, τὴν ὁποῖαν κατὰ
δεξιὰς ὡς ἔρον ὑγιεινὸν ἐπιβλαβεστάτον εἰς
πάντας, καὶ μάλιστα εἰς τοὺς ἔχοντας νευρωτικὴν
σύστην ἐνδυσθητὸν καὶ πεπτικὰ ὄργανα ἀσθενῶν
καὶ ἐσθρόβιστα.

[Chomel—Des dyspepsies]

ἈΘΗΝΑΙ, — ΤΙΠΟΙΣ ΚΟΡΙΝΝΗΣ ΠΛΑΤΕΙΑ ΝΟΜΟΝΟΜΑΣ